

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΤΑΜ-ΤΑΜ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΑ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΤΑΜ-ΤΑΜ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΗ
ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Μεσημέρι...
Ζέστη αφόρητη!
'Αποπνικτι κ ή !

'Ο ούρανός της τροπικής γης
φλέγεται ! 'Η Ζούγκλα μοιάζει
μ' ένα τεράστιο καμίνι.

'Ο Κεραυνός κατεβαίνει άρ-
γά τά τρομαχτικά βράχια του
περήφανου 'Ελληνικού βου-
νοδ... Φτάνει κάτω στους πρό-
ποδες. Παίρνει τὸ χιλιοπατη-
μένο μονοπάτι πρὸς τὴ Δύση.
Τραβάει γιὰ τὴ Σπηλιά του
δοξασμένου "Αρχοντα τῆς
Ζούγκλας...

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Πρὶν ἀπὸ λί-
γο, εἶχε ἀκού-
σει τὸν Πατέρα
του νὰ λέει :

— 'Η σημερινή

ζέστη κάπου θὰ ξεσπάσει. Σί-
γουρα θάχουμε καμμιὰ ξαφνι-
κὴ μεγάλη μπόρα. 'Η Ζούγκλα
θὰ γίνει μι' ἀπέραντη λίμνη!..

'Ο Γιὸς τοῦ Γκαούρ εἶχε
ἀποφασίσει νὰ πάει κατὰ τὸ
σούρουπο στὴ Σπηλιά τοῦ
Ταρζάν. Μὰ ὡς τότε θὰ μπο-
ροῦσε νὰ τὸν ἐμποδίσει ἡ
μπόρα.

"Ἐτσι πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ
ξεκινήσει μεσημεριάτικα. Τοῦ-

ναι αδύνατο νά περάσει μία μέρα χωρίς νά δει τή Θύελλα. Τήν άγυπνημένη άρραβωνιαστικιά του.

“Ας τόν παρακολουθήσουμε λοιπόν. Προχωρεί βαρύς, δυσκίνητος... ‘Ο ήλιος τον είχε λυώσει. ‘Ολόκληρο τὸ κορμί του κολυμπάει στὸν ἰδρώτα.

‘Ασυνήθιστος στὸ θερμὸ αὐτὸ κλίμα ζαλίζεται Ξεφεύγει χωρίς νά τὸ καταλάβει ἀπ’ τὸ μονοπάτι. Παραπλανιέται ἀνάμεσα στοὺς ἀτέλειωτους κορμῶν τῶν γιγαντώσων δένδρων.

Τέλος φτάνει σὲ μιὰ μικρὴ πηγὴ. Δροσίζει τὰ ξεραμένα χεῖλια του... ‘Αμέσως πέφτει κατὰκοπος στὸ παχὺ γρασιδί. Γέρνει τὴ ράχη του στὸν κορμὸ κάποιου δέντρου. “Ετσι ἀκίνητος κι’ ἀποχαυνωμένος, ζητάει νὰ ξεασπιάσει.

Ξαφνικά, φτάνει στ’ αὐτιά του, δαιμονισμένος κρότος ἀπὸ ἀμέτρητα τὰμ—τὰμ.

‘Ο Κεραυνὸς ἀφουγγράζεται ἀνήσυχος. ‘Ο θόρυβος ὅλο ἓνα καὶ πλησιάζει.

“Ὅμως τί παράξενο ! ‘Αντὶ τὰ τὰμ—τὰμ, καθὼς φτάνουν κοντά του, ν’ ἀκοῦγονται πὸ δυνατό, γίνεται τ’ ἀντίθετο. ‘Ακούγονται πὸ σιγά. “Ὡσπου ὁ δαιμονισμένος θόρυβος φτάνει τὰ γίνεαι ἀδύναμος ψίθυρος. Πὸ τέλος σβύνει... Χάνεται... .

Καὶ νά: Τὴν ἴδια στιγμή, ἀλόκοτος δαίμονας παρουσιάζεται ! Μαῦρο ἐφαρμυστὸ ροῦχο σκεπάζει τὸ κορμὶ του. Κοντὴ μαῦρη μπέρτα ριγμένη

πίσω ἀπ’ τοὺς ὤμους. Στὸ κεφάλι του παράξενος ἀσπρος σκούφος. Μὲ δυὸ μεγάλες μαῦρες κεραίες. ‘Ολόκληρος δίνει τὴν ἐντύπωση μιᾶς ὑπερφυσικῆς ἀνθρωπόμορφης μύγας.

Τέλος, στὸ δεξιὸ χέρι, κρατᾶει πιστόλι.

‘Ο Κεραυνὸς κάνει ν’ ἀνασηκωθεί. Νὰ πεταχτεῖ ὀρθός. Ν’ ἀντιμετωπίσει τὸν ἀναπάντεχον ἀντίπαλο...

Μὰ δὲν μπορεῖ. Δὲν νοιώθει δύναμη καὶ κουράγιο νὰ κάνει τὴν παραμικρὴ κίνηση.

‘Η ἀφόρητὴ ζέστη τοῦχει νάρκώσει τὰ νεῦρα. “Εχει λιώσει τοὺς μυῶνες του...

Σὰν τελευταία ἐλπίδα σωτηρίας ἀπομένει τὸ πιστόλι του : Κάνει νὰ σηκώσει τὸ χέρι. Νά τὸ τραβήξει ἀπ’ τὴ ζώνη.

‘Αλίμονο ! Οὔτε κι’ αὐτὴ τὴ φορὰ καταφέρνει τίποτα.

Βλέπει καὶ νοιώθει τὰ πάντα γύρω του Κι’ ὅμως δὲν μπορεῖ οὔτε κἂν νὰ σαλέψει. Λές κι’ ἡ ψυχὴ του ζῇ, μὰ τὸ κορμὶ του εἶναι νεκρό...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Μαῦρος Δαίμονας, γυρίζει τὴν κἀννη τοῦ πιστολοῦ στὰ στήθια του. Μουγγρίζει ἄγρια :

— Θά κοιμηθεῖς !. Θά κοιμηθεῖς ἐκατὸ χρόνια !

Ταυτόχρονα τραβάει τὴ σκανδάλη. Μιὰ παράξενη βοή ἀκούγεται. Σὰν βουϊτὸ μεγάλης μύγας.

Μιὰ μικρὴ μαῦρη φτερωτὴ σφαῖρα βγαίνει ἀπ’ τὴν κἀνη. Βοῦτζοντας σὰν ἔντομο, ἔρχεται καὶ χτυπάει στὰ στήθια τοῦ Νέου.

‘Ο Κεραυνὸς γέρνει ἀμέσως

βαρὺ τὸ κεφάλι. Κλείνει τὰ μάτια. Πέφτει σὲ βαθὺ λήθαργο...

Ξαφνικά, στὸ σημεῖο ποὺ γίνεταί τὸ κακὸ, φτάνει ἀλαφιασμένη ἡ Θύελλα...

‘Ο Γιάς τοῦ Γκαούρ παρ’ ὅλο ποὺ βρίσκεται σὲ λήθαργο, τὴ βλέπει.

Τὶ παράξενο ὅμως ! ‘Η Νέα κρατάει γιὰ πρώτη φορὰ στὰ χέρια της φοινικό μαχαίρι.

‘Ο Μαῦρος Δαίμονας μὲ τις κεραίες, γυρίζει τώρα τὴν κἀννη τοῦ πιστολιοῦ του πρὸς αὐτήν. Κάνει πάλι νὰ τραβήξει τὴ σκανδάλη...

Μὰ δὲν προφταίνει. ‘Η Θύελλα μ’ ἓνα πήδημα φτάνει κοντά. Σηκώνει τὸ μαχαίρι της. Μὰ πρὶν τὸν χτυπήσει, ἐκεῖνος σωριάζεται κάτω νεκρός. Ταυτόχρονα ὁ Κεραυνὸς συνέρχεται. ‘Ανοίγει τὰ μάτια. Πεπιέται ὀρθός. ‘Αγκαλιάζει μ’ ἀγάπη κι’ εὐγνωμοσύνη τὴ Νέα. Ρωτᾷ χαμένα :

— Μοῦσωσες τὴ ζωὴ !.. Μὰ ποῦ τὸ βρήκες τὸ θαυματουργὸ αὐτὸ μαχαίρι ;

‘Η Θύελλα τ’ ἀποκρίνεται :

— Τ’ ἀνεκάλυψα στὸ ἐπιστημονικὸ μας ‘Εργαστήριον ! Τώρα πρέπει νὰ φτιάξουμε ἐκατομμύρια τέτοια μαχαίρια. Νὰ τὰ μοιράσουμε σ’ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κινδυνεύουν ἀπ’ αὐτὸ τὸν ἀπαῖσιο Μαῦρο Δαίμονα !..

Στὸ μεταξὺ ὁ οὐρανὸς γεμίζει μαῦρα σύννεφα. ‘Ο ἥλιος κρύβεται. ‘Η μέρα σκοτεινιάζει σὰν σούρουπο. Μακρυνὰ μπομπουνητὰ ἀντηχοῦν. Χον-

τρὲς σταγόνες βροχῆς ἀρχίζουν νὰ πέφτουν...

‘Ο Κεραυνὸς ξαφνιάζεται. ‘Ανοίγει τὰ μάτια. Μπροστὰ του τώρα δὲν βρίσκεται κανένας. Οὔτε ὁ νεκρὸς Μαῦρος Δαίμονας, οὔτε ἡ ἀγαπημένη του Συντρόφισσα.

‘Η χοντρή ψυχάλα ὅσο πάει καὶ δυναμώνει.

‘Ο Νέος πετιέται ὀρθός. Τώρα τὰ καταλαβαίνει ὅλα : ‘Αποχωνωμένος ἀπ’ τὴ ζέση, δπως ἦταν, τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. ‘Ολ’ αὐτὰ ποὺ εἶχε δεῖ, δὲν ἦταν παρὰ ἓνα κακὸ ὄνειρο. ‘Η βροχὴ τοῦ τῶξε κόψει στὴ μέση ..

— Παράξενο ὄνειρο ψιθυρίζει συλλογισμένος. Ποιὸς ξέρει ποῖα καινούργια συμφορὰ μᾶς περιμένει !

‘Αμέσως ξεκινάει. Τρέχει κατὰ τὴ Δύση. Βιάζεται νὰ φτάσει στὴ Σηλιά ποῦ βρίσκεται ἡ ἀγαπημένη του Θύελλα.

‘Ομως ἡ τροπικὴ μπόρα φτάνει καλπάζοντας...

Καὶ νὰ : Δὲν ἀργεῖ νὰ ξεσπάσει σ’ ὅλο τὸ τρομαχτικὸ μεγαλεῖο της !..

Οἱ καταρράχτες τ’ οὐρανοῦ ξεχύνονται μὲ μανία στὴ φλογισμένη Ζοόγκλα. Λές καὶ θέλουν νὰ σβύσουν τὴν ἀπέραντη κι’ ἀόρατη πυρκαγιὰ της !..

Οἱ ἀστραπὲς κοροϊδεύουν μὲ τις λάμψεις τους τὸν κρυμμένον ἥλιο. Τὰ μπομπουνητὰ σὲ κάκουν νὰ πιστεῖς πὼς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ γκρεμιστεῖ στὸ κεφάλι σου ὁ οὐράνιος θόλος ! Οἱ κεραυνοὶ χτυπᾶνε ἀλύπητα τις κορφές

των γιγαντόσωμων δέντρων !..

‘Ο Θεός χαλάει τὸν Κόσμο !..

‘Ο Κεραυνὸς τρέχει τώρα σὸν τρελλός. Τὰ μάτια του ἔχουν θαμπώσει ἀπ’ τὸ νερό. Τ’ αὐτιά του βουίζουν ἀπ’ τοὺς κεραυνούς. Τὰ πόδια του βουλιάζουν βαθιά στὶς λάσπες !..

‘Ετσι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει, χάνει τὸν προσανατολισμό του. Παραπλανιέται στὴν ἀπέραντη κι’ ἄγρια περιοχή...

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμή ἀντικρύζει σ’ ἕνα ξέφωτο μεγάλη κατασκήνωση λευκῶν.

Παράξενο ! Πότε φτάσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι στὴ Ζούγκλα ;

Οἱ ἄγνωστοι ξένοι ἔχουν κρυφτεῖ στὶς σκηνές τους. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ ξεμυτῇσιν μ’ αὐτὸ τὸν κοσμοχάλασμό που γίνεται ἔξω !

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

Κι’ ὅμως ἕνας ἀπ’ ὅλους, σκεπασμένος, ἀπὸ κεφάλι μέχρι πόδια, μ’ ἕνα μαῦρο ἀδιάβροχο, φέρνει βόλτες γύρω ἀπ’ τὶς σκηνές. Στὰ χέρια κρατᾷ μεγάλο ἐπαναληπτικὸ ὄπλο. Σίγουρα θάναί ὁ φύλακας τοῦ καταβλυσμοῦ.

‘Ο Κεραυνὸς εἶναι περίεργος νὰ μάθει τί συμβαίνει. Κρύβεται πίσω ἀπ’ τὸ χοντρὸ κορμὸ κάποιου δέντρου. Βγάζει ἀπ’ τὸ στόμα του μιὰ φωνὴ ποὺ μοιάζει μὲ τρομαγμένο βέλασμα ζαρκαδιῶ.

‘Ο Φρουρὸς μὲ τ’ ἀδιάβροχο, τὴν ἀκούει. Προτείνει τ’ ὄπλο του. Προχωρεῖ κατὰ τὸ μέρος ποὺ φαντάζεται πὼς βρί-

σκεται τὸ ζαρκάδι.

Θὰ τοῦκανε μεγάλη χαρὰ νὰ τὸ σκοτώσει. Νὰ τὸ ψήσουν καὶ νὰ τὸ φάνε, μόλις τελειώσει ἡ μπόρα.

‘Ο Κεραυνὸς ξεφεύγει μὲ προσοχὴ ἀπ’ τὸ δέντρο πού βρίσκεται. Ὑποχωρεῖ καμμιὰ σαρανταριά βήματα Κρύβεται πίσω ἀπ’ ἄλλον κορμό. Ξεψώνει πάλι σὺν τρομαγμένο ζαρκάδι.

‘Ο Φύλακας τοῦ Καταυλισμοῦ ἀκούει καὶ τὴ δεύτερη φωνή. Προχωρεῖ μὲ προτεταμένο πάντα τ’ ὄπλο...

‘Ο Γιὸς τοῦ Γκαεϋρ, ὕποχωρεῖ πάλι ἄρκετα. Φροντίζει μονάχα νὰ καλύπτεται. Νὰ μὴ πέσει στὰ μάτια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ζητάει νὰ ξεγελάσει.

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται κάμποσες φορές ἀκόμα. ‘Ο φρουρὸς ἔχει ξεμακρύνει τώρα πολὺ ἀπ’ τὴν κατασκήνωση.

‘Ο Κεραυνὸς σκαρφαλώνει τέλος σ’ ἕνα δέντρο. Κρύβεται στὰ χαμηλὰ πυκνὰ κλαδιά του. Φωνάζει πάλι σὺν ζαρκάδι.

—Μέεεε !... Μέεεεεε !..

‘Ο φύλακας μὲ τ’ ὄπλο προχωρεῖ ἀνύποπτος. Νομίζει πὼς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θ’ ἀντικρύσει τὸ ζῶο. Θὰ τὸ ξαπλώσει μὲ μιὰ σφαῖρα κάτω νεκρό. Ὑστερα θὰ τὸ κόψει στὴ ράχη. Θὰ τὸ φέρει στὴν κατασκήνωση...

Καὶ νά : Φτάνει τώρα κάτω ἀπ’ τὸ δέντρο...

Ταυτόχρονα, πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι του, ἀκούει κλαδιά ν’ ἀνασσεύουν. Κι’ ἀμέσως,

‘Ο Κεραυνός κρύβεται πίσω απ’ τόν χοντρό κορμό κάποιου δένδρου. ‘Αντικρύζει με κατάπληξη τόν καταυλισμό τών λευκών.

νοιώθει ένα ανθρώπινο κορμί, νά πέφτει βαρύ πάνω του.

‘Ο λευκός φρουρός ανατρέπεται. Ξεφωνίζει τρομαγμένος:

—Βοήθειασα! Βοήθειασα!

Ποιος νά τόν ακούσει όμως!

‘Η κατασκήνωση τών συντρόφων του βρίσκεται μακριά.

‘Υστερα είναι κι’ ή μόρα, τὰ μπουμπουνητά, οί κεραυνοί.

‘Η φωνή του αδύνατο νά φτάσει ως εκεί.

‘Ο Κεραυνός, πού είχε πηδήσει πάνω του, απ’ τὰ κλαδιά τού δέντρου, τού δίνει τώρα τρομερή γροθιά στο κεφάλι.

‘Ο άγνωστος λευκός ζαλί-

ζεται για λίγες στιγμές. Στο μικρό αυτό διάστημα, ο Γιος τού Γκαούρ τόν άφοπλίζει. Πετάνει κάτω τ’ όπλο του. Τού δένει μ’ ένα χορτόσχοινο τὰ χέρια.

Τέλος τόν στηλώνει όρθό. Διατάζει!

—Προχώρησε!

‘Εκείνος ύπακούει με τρόμο και δέος... Φτάνουν γρήγορα πίσω από κάτι μεγάλα βράχια.

‘Η τροπική μόρα συνεχίζεται. Οί κεραυνοί έχουν στήσει τρελλό χορό πάνω από τὰ κεφάλια τους.

‘Ο Γιος τού Γκαούρ άκου-

μπάει τήν κάνη τοῦ πιστολιοῦ του στήν καρδιά τοῦ φρουροῦ :

—Θά μ' ἀποκριθῇς τήν ἀλήθεια σ' ὅ,τι σέ ρωτήσω. Ἀλλοιῶς θά σέ ξαπλώσω κάτω νεκρό ! Πέσ' μου λοιπόν : Μονάχα λευκοί βρισκόμαστε σ' αὐτή τήν κατασκήνωση ;

Τρέμοντας ἐκεῖνος, μурμουρίζει :

—Ναί, ἀφέντη μου...

—Πόσοι εἴσαστε ;

—Ἐκατό, μέ τόν Ἀρχηγό μας...

—Ἀπό ποῦ ἤρθατε ;

—Ἀπό τήν Ἰταλία... Εἶμαστέ τὸ προσωπικό ἑνὸς μεγάλου Ἱπποδρόμου.

—Τί ζητᾶτε στή Ζούγκλα ;

—Ἄγρια θερὰ γιὰ τὸ τοῖρκο μας, καί ...

—Ὁ λευκὸς σταματᾷ....

Κομπιάζει νὰ πεῖ τὰ παρακάτω...

Ὁ Κεραυνὸς πιέζει μέ τήν κάννη τοῦ πιστολιοῦ τὰ στήθια του. Μουγγρίζει ἄγρια :

—Μίλησε... Μίλησε ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου !..

Ὁ Ἰταλὸς κάνει ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Ἡ φωνὴ βγαίνει βραχνή ἀπ' τὸ ξεραμένο λαρόγι του. Συνεχίζει τὴν ἐξαμολόγηση :

—...καί γιὰ νὰ πάρουμε σκλάβους μαζί μας τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ... Ὁ Ἀρχηγὸς μας πιστεύει πὼς θὰ κερδίσουμε ἑκατομμύρια λίρες, γυρίζοντάς τους σ' ὁλόκληρο τὸν Κόσμο...

—Ποιὸς εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς σας ;

—Σιλβάνα, τὴ λένε. Δικὸ

τῆς εἶναι τὸ Τοῖρκο. Τρομερὴ γυναίκα !.. Ἐχει ὁμορφιά ἀγγέλου. Μυαλὸ Σατανά. Δύναμη ταύρου. Καρδιά λιονταριοῦ. Κακία τίγρης !... Ὅ,τι βάζει στὸ νοῦ τὸ καταφέρνει. Πίστεψέ με, ἀφέντη μου... Σὲ λίγο, ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν, θὰ βρίσκονται στὰ σιδερένια κλουβιά της. Τρομερὴ γυναίκα !.. Ἐκατὸ ἄντρες ἐμεῖς, κι' αὐτὴ μονάχη μέσα στὸ Τοῖρκο. Τὴν τρέμουμε ὅλοι... Ἡ Σιλβάνα δὲν ἀστεύειτ' Ἀφέντη μου !.

Ὁ Κεραυνὸς τραβάει τὸ πιστόλι ἀπ' τὴ στήθια του. Διατάζει :

—Ἐμπρὸς τώρα... Γύρισε στήν κατασκήνωση σας.

Ὁ λευκὸς φρουρὸς ἀναστενάζει :

—Ἀλίμονο !.. Καλύτερα σκότωσέ με, ἀφέντη μου !.. Ἄν γυρίσω μέ δεμένα χέρια, ἢ Σιλβάνα θὰ μέ σουβλίσει. Θὰ μέ κάψει ζωντανό. Λυπήσου με... Μὴ μέ διώχνεις ἔτσι ..

Ὁ Κεραυνὸς μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος. Ἀναποφάσιτος. Τέλος λύνει τὰ χορτόσχοινα. Λευτερώνει τὰ χέρια τοῦ δειλοῦ καὶ τρομαγμένου Ἰταλοῦ.

—Ἐμπρὸς τώρα... Γύρισε κοντὰ στήν τρομερὴ Σιλβάνα σας. Καὶ πέσ' της αὐτὸ μονάχα : Τὸ καλύτερο ποῦχει νὰ κάνει εἶναι νὰ μαζέψει ὅλους ἑσᾶς, τοὺς παλικαράδες της, καὶ νὰ φύγει μιὰ ὥρ' ἀρχήϊερα... Γιατί, ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ, δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους ποὺ μπαίνουν εὐκόλα στὰ κλουβιά...

Μὰ ὁ λευκὸς φρουρὸς ἔχει μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴν Ἀρχηγὸ του. Φοβισμένος θερμποπαρκακαλάει τὸν ἄγνωστὸ του Νέο :

— Μιὰ κέρη σοῦ ζητάω, ἀφέντη μου!.. Ἄν πέσεις κι' ἐσύ στὰ χέρια τῆς Σιλβάνας, νὰ μὴ μὲ μαρτυρήσεις. Ἄν μάθει ὅσα σοῦ εἶπα, εἶμαι χαμένος!.. Λυπήσουμαι...

Γυρίζει ἀμέσως. Προχωρεῖ τρέχοντας γιὰ τὸν Καταυλισμὸ τους.

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ τὸν παρακολουθεῖ μὲ οἶκτο...

Νὰ δῶς : Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ἰταλὸς φτάνει στὸ σημεῖο ποῦ βρίσκεται πεταμένο τὸ ἐπαναληπτικὸ ὄπλο του. Σκύβει μὲ λαχτάρα. Τ' ἀρπάζει στὰ χέρια. Γυρίζει τὴν κάννη του πρὸς τὸν Κεραυνό. Τραβάει τὴ σκανδάλη. Οἱ σφαῖρες, σὺν θανατερὸ χαλαζι, πέφτουν γύρω στὸ Νέο. Ταυτόχρονα μουγγρίζει :

— Σκύλε!.. Θὰ καλοπεράσεις μαζί μου ποῦμπλεξες!..

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ, σβέλτος ὅπως πόντια, προφταίνει καὶ σωριάζεται κάτω Ἰαμπουρώνει τὸ κεφάλι του πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα. Τραβάει τὸ πιστόλι. Κάνει νὰ τ' ἀδειάσει πᾶνω στὸ θρασύδειλο Κακούργο...

Ὅμως ἀλίμονο! Ἡ τύχη θέλει νὰ τοῦ παίξει τραγικὸ παιχνίδι : Τὸ πιστόλι δὲν παίρνει φωτιά. Τὰ νερά τῆς μπόρας τὸχουν κάνει νὰ πάθει ἐμπλοκή...

Ὁ Ἰταλός, μὲ τ' ὄπλο προτεταμένο, προχωρεῖ τώρα. Ἐρχεται πρὸς τὸ μέρος του.

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ κάνει

λίγα βήματα. Ξαφνικά, τρομαχτικὸς κεραυνὸς πέφτει στὸ κεφάλι του. Σωριάζεται κάτω νεκρός. Τὸ κορμί του γίνεται μαῦρο σὺν τ' ἀδιάβροχο ποῦ τὸ σκεπάζει.

Ὁ Κεραυνὸς μουρμουρίζει ἀδιάφορα :

— Δὲν βαριέσαι... Οἱ Κακούργοι στὸν Κόσμο λιγοστέψανε κατὰ ἓναν.

Ξεκινᾷ ἀμέσως. Ξαναβρίσκει τὸ χαμένο μονοπάτι. Συνεχίζει τὸ δρόμο του γιὰ τὴ Σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας..

Ἡ φοβερὴ μπόρα τὸν δέρνει ἀλύπητα. Οἱ κεραυνοὶ σκάζουν μὲ λύσσα δεξιὰ κι' ἀριστερά του. Χαλασμὸς Κόσμου γίνεται!

Η ΜΕΛΙΣΤΑΛΑΚΤΗ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΡΑ

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ φτάνει τέλος, σὲ κακὰ χάλια στὴ Σπηλιά.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέϊν, ἡ Θύελλα κι' ὁ Κραγιαμποῦ, τὸν ἀντικρύζουν ξαφνιασμένοι. Θαυμάζουν πὼς κατάφερε νὰ διασχίσει τὴ Ζούγκλα μὲ τέτοια τρομαχτικὴ μπόρα.

Ὁ Κεραυνὸς τοὺς μιλάει λαχανιασμένος γιὰ τὴν ἐμφάνιση στὴ Ζούγκλα τῶν κακούργων λευκῶν. Γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ τους, ὅπως τοῦ τὸν ὁμολόγησε ὁ φρουρὸς τοῦ Καταυλισμοῦ. Γιὰ τὴ φοβερὴ καὶ τρομερὴ Ἀρχηγὸ τους, τὴ Σιλβάνη. Καὶ γιὰ ὅ,τι ἄλλο σχετικὸ εἶχε δεῖ καὶ μάθει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας

τ' ἀκούει συλλογιασμένος. Τέλος μουρμουρίζει :

— Πρέπει νά συναντηθοῦμε γρήγορα μέ τόν Γκαούρ... Μαζί μ' αὐτόν θ' ἀποφασίσουμε τί θά γίνει...

Στό μυαλό τοῦ Νέου στριφογυρίζει τὸ παράξενο ὄνειρο ποῦχε 'δεῖ κοντὰ στήν πηγή. Τοὺς τὸ διηγίεται κι' αὐτό.

— Ὅλοι τ' ἀκοῦνε μ' ἐνδιαφέρον. Ὅπως κανένας δέν μπορεῖ νά βγάλει νόημα...

Μονάχα ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία ἀνοίγει τὸ στόμα της. Εἶναι φοβερὴ καὶ τρομερὴ ὄνειροκρίτρα :

— Καλὲ ἄκουσε Ἀφέντη μου νὰ σὸ ἐξηγήσω ἐγώ... Κάποιο φαρμακερὸ ζουζούνι θά σέ δαγκώσει... Θά πάθεις μεγάλη λαχτῆρα, δὲ συγχωρεῖτε κιόλας !.. Ὑστερὸς ὅμως ἡ Θύελλα θά καταφέρει νὰ σκοτώσει τὸ ἔντομο. Νὰ σέ σώσει ἐκ τῆς λαχτῆρας ποῦ θά διέλθεις !..

Στό μεταξὺ ὁ Ταρζάν ἔχει ἐτοιμαστεῖ. Λέει στίς γυναῖκες νὰ ταμπουρωθοῦν στὴ σπηλιά. Νὰ κατεβάσουν τὴ χεντρή βαριά ξυλῆνια ἀμπάρα της. Αὐτὸς κι' ὁ Κεραυνὸς θά τρέξουν στὸ βραχώδιο βουνό. Νὰ συναντήσουν τὸν Γκαούρ.

Ἐξω, ἡ μπόρα καὶ τὸ κακὸ συνεχίζονται...

Σὲ λίγο τ' ἀνοίγμα τῆς Σπηλιάς εἶναι γερὰ κλεισμένο. Οἱ δυὸ ἄνδρες ξεκινᾶνε κάτω ἀπ' τὸ μανιασμένο οὐρανό. Παίρνουν τὸ μονοπάτι πρὸς τὴν Ἀνατολή... Ἀστραπὲς καὶ κεραυνοὶ φωτίζουν τὸ δρόμο τους.

Μὰ δέν χρειάζεται νὰ χωρήσουν πολὺ. Ξαφνικὰ ξεχωρίζουν μιὰ γιγαντώσμη ἀνθρώπινη σιλουέτα. Ἀκολουθεῖ τὸ ἴδιο μονοπάτι ἀπὸ ἀντίθετη κατεύθυνση. Ἐρχεται κατὰ πάνω τους.

Πρῶτος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν ἀναγνωρίζει :

— Γκαούρ !.. Ἐσὺ εἶσαι Γκαούρ ;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας φτάνει μὲ λίγα γρήγορα πηδήματα, κοντὰ τους.

Ὁ Ταρζάν ρωτᾷ παραξευμενός :

— Τί συμβαίνει ; Γιατί μ' αὐτὸ τὸν Κοσμοχάλασμό γυρίζεις ἔξω ; Τί ἔρχεσαι νὰ κάνεις στὴ σπηλιά μας ;

Ὁ Γκαούρ δικηολογείται :

— Ἡ Ταταμπου ἀνηρούχησε γιὰ τὸ γιό της ; Ξεκίνησα νὰ δῶ ἂν ὁ Κεραυνὸς ἔφτασε καλὰ μέχρι τὴ Σπηλιά σας...

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας ντρέπεται νὰ δείξει τὴν ἀδυναμία ποῦχει στὸ παιδί του. Τὰ φορτῶνει ὅλα στὴν Ταταμπου...

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Κεραυνὸς τοῦ μιλᾶνε μὲ λίγα λόγια γιὰ τὴν κατασκήνωση τῶν λευκῶν Κακούργων. Γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ τους.

Κι' οἱ τρεῖς μαζί, ἀλλάζουν ἀμέσως κατεύθυνση Προχωροῦν γιὰ τὸν Καταυλισμό. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοὺς ἐξηγεῖ :

— Ἡ μπόρα τοὺς κρατᾷ κλεισμένους στίς σπηλιές. Ὁ φρουρὸς ποῦ θά μπορούσε νὰ τοὺς εἰδοποιήσει, δέν ζῇ πιά. Θὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε ξαφνικά. Θὰ σκορπίσουν τρομαγμένοι

«Ο φρουρός του καταυλισμού φέχνει ανύποπτος για το ξαρκίδι.

«Ο Κεραυνός πηδάει απ' τα κλαδιά του δένδρου πάνω του...

κι' όπλοι. Άμέσως θα βάλουμε φωτιά στον Καταυλισμό. Θα κάψουμε τις σκηνές, τα όπλα, τα πυρομαχικά και τις τροφές τους .. Τά πάρα κάτω θα τ' αναλάβουν, ύστερ' απ' την μπόρα, τα πεινασμένα θείρια. Κανένας απ' τους κακούργους δέν θ' άπομείνει ζωντανός !

Και νά : Σέ λίγο φτάνουν κοντά στην κατασκήνωση. Κρύβονται πίσω απ' τους κορμούς των θεόρατων δέντρων. Βλέπουν πώς κανένας απ' τους λευκούς Κακούργους δέν βρίσκει' έξω. Ο Καταυλισμός

είναι αφρούρητος. Ο αίφνιδιασμός πού θα κάνουν σίγουρα θάχει έπιτυχία.

Έτσι, παίρνουν γρήγορα την τρομερή απόφαση. Ο Γκαούρ κι' ο Ταρζάν φουσκώνουν τα πλατείδια στήθια τους. Βγάζουν τρομαχτικές κραυγές. Χύνονται, μαζί με τον Κεραυνό, σαν μανιασμένα λιοντάρια στ' αντίσκηνα Τ' ανατρέπουν. Ποδοπατάνε τους μισοκοιμισμένους Κακούργους.

Ο Κεραυνός έχει στο μετα-ύ δ.ο.ρ.ά.σ.ε. τη βιά.β.η. το ό πιστολιού του. Πυροβολεί για έκφοβισμό στον άέρα. Ο Ταρ-

ζάν σφίγγει με λύσσα τὸ μαχαίρι του. Ὅμως δὲν χτυπάει κανέναν μ' αὐτό. Τέλος ὁ Γκαούρ στριφογυρίζει με βοή, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τὸ ρόπαλο. Μ' αὐτό χτυπάει καὶ τσακίζει τὶς σκηνές τοῦ Καταυλισμοῦ. Σπάζει τὰ κοντάρια τους. Τὶς σφριάζει σὰν παγίδες πάνω στοὺς ξαφνιασμένους ἀντίπαλους.

Τὸ ἀποτέλεσμα στὴν ἀρχή, παρουσιάζεται ὅπως ἀκριβῶς τ' ὄχαν φανταστεῖ...

Οἱ λευκοὶ κακοῦργοι δὲν πέριμεναν ποτὲ μιὰ τέτοια τρομερὴ ἐπίθεση. Νομίζουν πῶς ὁ μανιασμένος οὐρανὸς ξέρασε δαίμονες, ποὺ ζητᾶνε νὰ τοὺς κατασπαράξουν.

Παθαίνουν ἀφάνταστο πανικό! Τρέχουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ νὰ σωθοῦν. Ὁ ἕνας χτυπάει πάνω στὸν ἄλλον. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται μεταξύ τους. Μαχαιρώνονται. Ἡ σύγκρουση ποὺ ἐπικρατεῖ μέσα σὰν στὸ μισοσκοτάδι καὶ στὴ μπόρα, θὰ τοὺς ἀφανίσει...

Ὅχι ὅμως! Ξαφνικά μιὰ ἀρρενωπὴ φωνὴ γυναικῆς ἀντηχεῖ:

—Σταθεῖτε σκυλιά: Εἶναι ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ! Πεῖραχτε τὰ μαχαίρια καὶ τὰ πισόλια σας. Θέλω νὰ τοὺς πιάσετε ζωντανούς!..

Οἱ λευκοὶ κακοῦργοι συνέρχονται. Προσέχουν καλύτερα. Βλέπουν τοὺς τρεῖς ἄνδρες. Χύνονται μανιασμένοι πάνω τους.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ κι' ὁ Κεραυνὸς παλεύουν σὰν λυσσασμένα λιοντάρια! Ὅμως

αὐτοὶ εἶναι τρεῖς. Οἱ ἀντίπαλοι κοντὰ ἑκατό. Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκονται σκλάβοι στὰ χέρια τῶν Ἰταλῶν.

Ἡ πανώρια γιγαντοσωμὴ καὶ τρομερὴ Σιλβάνα, μ' ἓνα πῆδημα, βρίσκεται κοντὰ τους. Σηκώνει τὸ δυνατό χέρι της. Δίνει φοβερὸ χτύπημα στὸ πρόσωπο τοῦ Κεραυνοῦ. Ἀμέσως χτυπάει με τὴν ἴδια δύναμη καὶ τὸν Ταρζάν...

Τέλος σηκώνει γιὰ τρίτη φορὰ τὸ χέρι. Κάνει νὰ χτυπήσει τὸν Γκαούρ... Ὅμως σταματᾷ ἀπὸτομα. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της καρφώνονται με θαυμασμό στὸ ὑπέροχο παρὰστήμα τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Στὸ πανώριο κι' ἀρρενωπὸ πρόσωπό του!

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει σαστισμένη Ἀναποφάσιστη.

Τέλος σφίγγει με λύσσα τὰ κάτασπρα μαργαριταρένια δόντια της. Δίνει στὸν Γκαούρ πῶς δυνατό χτύπημα ἀπ' τοὺς ἄλλους.

Ἀμέσως διατάζει ἄγρια τοὺς ἀνθρώπους της:

—Στὸ κλουβί! Κλείστε τους στὸ σιδερένιο κλουβί!..

Ἔτσι καὶ γίνεται. Δέκα Ἰταλοὶ κρατᾶνε καθ' ἓναν ἀπ' τοὺς τρεῖς γίγαντες. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' οἱ δυὸ Σύντροφοί του βρίσκονται σκλαβωμένοι μέσα σ' ἓνα μεγάλο σιδερένιο κλουβί.

Ἡ μπόρα ἔχει σταματήσει πιά.

Ἡ Σιλβάνα στέκει ἀπ' ἔξω σὲ στάση ἀγέρωχη. Μὲ τὰ χέρια στὴ μέση. Μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Τοὺς φωνάζει:

—«Ε, λεβέντες! Δεν θέλω να μου στεναχωριόσαστε! Θά σ'αυ γυρίσω σ' όλον τόν κόσμον, να πάρετε τόν ... άέρα σας! Χά, χά, χά!.. «Αν δέν σ'αυ μάθω έγώ να παίρνετε τουμπες άνάποδες να μή με λένε.

Δέν προφταίνει να τελειώτα λόγια της. Ξαφνικά, όλόκληρο σύννεφο άπό μαύρα έντομα, παρουσιάζεται. Χύνετα πάνω τους.

Αυτές είναι οι τρομερές μύγες «τσέ - τσέ». Τό τσίμπημα τους φέρνει τήν άρρώστεια του ύπνου.

Έτοι πάντα, τά έντομα αυτά παρουσιάζονται μετ' άπό κάθε μεγάλη τροπική μπόρα.

Οι μύγες τσιμπάνε τή Σιλβάνα, όλους τούς λευκούς, κι' άκόμα τόν Ταρζάν, τόν Γκαούρ και τόν Κεραυνό.

Και νά: Σέ λίγες στιγμές, αρχίζουν να χασμουριώνται. Νά τρίβουν νυσταγμένοι τά μάτια τους...

Τέλος ξαπλώνουν κάτω. Σιγά - σιγά τούς παίρνει ο ύπνος. Βυθίζονται σέ βαρύ λήθαργο. Μένουν άκίνητοι σάν νεκροί.

«Απ' τó φαρμάκι τής μύγας «Τσέ - τσέ» κανένας δέν γλυτώνει. Τά θύμστα της κοιμώνται, μέχρις πού να ξεψυχήσουν άπ' τήν άσπασία και τήν έξάντληση. Άργός θάνατος διαδέχεται τόν ύπνο τους...

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΞΕΔΙΑΛΥΝΕΤΑΙ

Βρισκόμαστε τώρα στο έσωτερικό τής άμπαρωμένης Σπηλιάς του Άρχοντα τής Ζούγκλας.

Ή Τζέιν, ο Κραγιαμπού κι'

ή Χουχού, περιμένουν μέσα, τó γυρισμό του Ταρζάν και του Κεραυνού.

Ξαφνικά, δυνατά χτυπήματα ακούγονται στην άμπάρα.

— Τζέιν! Τζέιν!..

Είναι ή Ταταμπού. Ταυτόχρονα άκούγεται κι' ή στριγγλιάρικη φωνούλα του «Δυσθεόρατου Άντρακλα»:

— Άνοιχτε, άδερφέ μου!.. Άπαξ και τυγχάνω του λόγου μου, μή φοβού ούδόλως!

Μέσ' άπ' τή σπηλιά άποκρίνεται ή μελιστάλακτη άγριοφωνάρα τής Χουχούς:

— Έσύ είσαι χρυσό μου; Καλέ ούτε μιá μέρα δέν κάνεις άνευ να με δεις; Μά τόσο μούρλια λοιπόν τυγχάνω, πού κακαχρόνο νάχω! Με συγχωρείτε κιόλας, μετá συγχωρήσεως!

Όλοι μαζί τραβούν άπό μέσα τήν άμπάρα Σέ λίγες στιγμές ή Σπηλιά είναι άνοιχτή.

Ή Ταταμπού ρωτάει για τó Σύντροφό της. Μαθαίνει πώς δέν έφτασ' εκεί... Ή Τζέιν τής μιλάει για τούς λευκούς κακούργους πουχαν έλθει στη Ζούγκλα. Για όλα όσα είχαν συμβεί...

Ό Ποκοπικό τ' άκούει. Ρίχνει λοξή ματιά στη χατζάρα του. Τής μурμουρίζει:

— Άλήμονό σου, «θρυλική» μου! Πάλι ύπερωρίες θά δουλέψεις κατά τά φαινόμενα! Πάλι θά κοφομεσιαστείς νά... σφάζεις!

Ή Θύελλα παρακαλάει τήν Ταταμπού και τή Τζέιν να μείνουν εκεί στη Σπηλιά. Μαζι με τόν Κραγιαμπού και τή

Χουχοό. Αὐτή, μὲ τὸ Νάνο μονάχα, θὰ τρέξουν νὰ βροῦν τοὺς τρεῖς Συντρόφους. Τὸν Ταρζάν, τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Κεραυνό...

«Ἔτσι καὶ γίνεται.

«Υστερ' ἀπὸ πολλὰς παραπληνῆσεις, καταφέρνουν τέλος ν' ἀνακαλύψουν τὸν Καταυλισμό.

«Ὅμως ὅλοι οἱ Ἴταλοι μὲ τὴν Ἀρχηγό τους τὴ Σιλβάνα, ροχαλίζουν βυθισμένοι στὸν ὕπνο τῆς μύγας «τσέ-τσέ».

Λίγο πρὶν πέρα, στὸ σιδερένιο κλουβί, κοιμῶνται μακάρια οἱ τρεῖς Γίγαντες. «Ὅλοι τὸ χουν κόψει διπλὰ Κανέννας δὲν εἶναι ξύπνητός.

«Ὁ Νάνος γυρίζει στὴ Θύελλα. Τῆς σκάει ἓνα φρέσκο στιχάκι :

*Μιά κι' ὅλοι δίπλα τὸ κοινοῦ, »
ἐμεῖς ὄρθοι θὰ μείνουμε ;
Ξαπλώνουμ' ἀδερφοῦλα μου,
νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε ; »*

«Ἡ νέα οὔτε κἀν τὸν ἀκούει. Τραβάει σὰν τρελλὴ τὴς ἀμπάρες τοῦ κλουβιοῦ. Τ' ἀνοίγει. Μπαίνει μέσα. Ζητάει νὰ συνεφέρει τὸν πατέρα της. Τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Τὸν Γκαούρ...

Τίποτα ! Ζωντανοὶ εἶναι. Μὰ τόσο ἀναισθητοὶ σὰν πεθαμένοι. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσει τὸ μυστήριό αὐτό.

«Ὁ Ποκοπικό οὐκ εἶναι πάντως ἓναν ἀπ' τοὺς κοιμισμένους Ἰταλοῦς. Ἐξετάζει μὲ προσοχή τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια του. Βλέπει κάτι μικρὰ κόκκινα σημαδάκια...

«Ἀμέσως βγάζει χαρούμενα

ξεφωνητά :

— Τσέ-τσέ !.. Τσέ-τσέ !..

Ἐξηγεῖ βιαστικὰ στὴ Θύελλα :

— Μύγα «τσε-τσέ» τοὺς δάγκωσε ! Θὰ βαρεθοῦνε νὰ κοιμῶνται, ἀδερφέ μου !.

«Ἡ Νέα ἀνοίγει διάπλατα τὰ μάτια. Ἐχει ἀκούσει γιὰ τὸ τρομερὸ αὐτὸ ἔντομο. Ξέρει τί τραγικὴ συνέπεια ἔχει τὸ δάγκωμά του. Ξεσπάει σ' ἀκράτητους λυγμούς.

«Ὁ Νάνος ζητάει νὰ τὴν παρηγορήσει :

— Κουράγιο, κυρὰ τέτοια μου ! Ὁ ἀρρεβωνιάρης σου θὰ φοβολογᾷ μέχρι Δευτέρα Παρουσία ! Μποροῦμε τὸ λοιπὸν νά... παντρευτοῦμε. Εἰδηση δὲν θὰ πάρει, ὁ μάγκας !

«Ὁ Ποκοπικό ἔχει προχωρήσει τώρα λίγα βήματα. Μὲ γουρλωμένα τὰ κωμικά του μάτια, κυττάζει τὴν κοιμισμένη γιγαντόσωμη Σιλβάνα. Θαυμάζει τὸ πανώριο καὶ γεροδεμένο κορμί της. Μουρμουρίζει βαριά :

— Ἀμάν, Γυναικάρᾳ ἀδερφέ μου ! Αὐτὴ εἶναι γιὰ μένα ! Θὰ τὴν περιμένω... νὰ ξυπνήξει.

«Ἡ Θύελλα βγαίνει ἀπ' τὸ κλουβί. Τρέχει κοντὰ στὸ Νάνο. Κυττάζει κι' αὐτὴ μὲ θαυμασμό τὴν Ἰταλίδα. Ὑστερα ρωτᾷ τὸν Ποκοπικό :

— Ἐχεις δεῖ ποτέ σου μύγα Τσέ—τσέ ; Πέο' μου πῶς εἶναι ;

«Ὁ τετραπέρατος Νάνος χαμογελάει :

— Καὶ γι' αὐτὸ σκάς, Θυελλάρα μου ; Κάπου θὰ βροῦμε καμμιὰ... μικροκαρτίτσα.

Ἀρχίζει νὰ ψάχνει δεξιά κι' ἀριστερά. Κοντὰ στοὺς κοιμισμένους Ἰταλοὺς.

Ἡ Νέα ρωτάει χαμένα :

— Τί κάνεις ἐκεῖ;

Τῆς ἐξηγεῖ :

— Φιλοσοφία θέλει; Κοντὰ σὸ νου κι' ἡ γνώση!

Τῆς δείχνει τοὺς κοιμισμένους λευκοὺς :

— Ὅλους αὐτοὺς τοὺς γλέπεις;

— Ναί...

— Χιλιάδες μυγάρες χυθῆκαν ἀπάνω τους καὶ τοὺς τσιμπάγανε! Λές τὸ λοιπόν, νὰ μὴ κατάφερε κανένας νὰ σκοτώσει κοί καμμιὰ;

Τὴν ἴδια στιγμή καὶ παίρνει τὸ μάτι του, Σκύβει χαρούμενος. Σηκώνει ἀπὸ κάτω μιὰ σκοτωμένη «Τσε·τσέ»! Τὴν προσφέρει στὴ Θύελλα :

— Ὅριστε, δεσποινίς Ταρζανοπούλου! Τοῦ λόγου τῆς τυγχάνει ἡ μύξ ἢ .. ὕπναλέα!

Ἡ Νέα τὴν ἀρπάζει μὲ λαχτάρα στὰ χέρια. Γιά λίγες στιγμὲς τὴν ἐξετάζει προσεκτικά.

Τέλος τὴν κρύβει στὴν τσέπη της. Μὲ δυὸ - τρία πηδήματα φτάνει κοντὰ σὸ σιδερένιο κλουβί. Κλείνει πάλι τὴν πόρτα του. Τὴ διπλωματῶνει. Ταυτόχρονα φωνάζει στὸ Νάνο :

— Περίμενε με, Ποκοπικό. Θὰ ξαναγυρίσω!..

Ἀμέσως τὸ βάζει στὰ πόδια. Παίρνει κατεύθυνση πρὸς τὴν Ἀνατολή. Μὲ βουρκωμένα μάτια τραβάει γιὰ τὸ βραχῶδες βουνό...

Ὁ Νάνος φωνάζει :

— Ὁ Α, ὅλα κι' ὅλα, κυρά

τέτοια μου! Ἐγὼ σὸ λέω νὰ τὸ ξέρεις: Ἀμα ξυπνήσουνε θὰ τοὺς σφάξω γιὰ... πρῶτὸν ρόφημα!

Ἀλαφιασμένη ἡ Θύελλα φτάνει τῶρα στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ τοῦ Γκαούρ. Μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμη μετακινεῖ λίγο τὴν τεράστια πέτρα ποὺ κλείνει τ' ὄνοιγμα τῆς πέτρινης Σπηλιάς. Ἐκεῖ ποὺ ἔχουν ἐγκαταστήσει, μαζί μὲ τὸν Κεραυνό, τὸ Ἐργαστήριό τους. Μπαινει βιαστικὴ μέσα. Ἀνάβει φῶς. Κυττάζει σὸ μικροσκόπιο τὴ μύγα «Τσε·τσέ». Ἀνακαλύπτει τὸ μικρὸ θύλακα ποὺ κρύβει τὸ ὕπνωτικό φαρμάκι της.

Ἀμέσως κάνει χημικὴ ἐξέταση σὸ φαρμάκι αὐτό. Βρίσκει τίς οὐσίες ποὺ τ' ἀποτελοῦν.

Τῶρα δὲν μένει, παρὰ νὰ βρεῖ καὶ τὸ ἀντιφάρμακο. Μιὰ οὐσία δηλαδὴ ποὺ θὰ ἐξουδετερώνει τὸ φαρμάκι τῆς τρομερῆς Μύγας.

Καὶ νά: Ὑστερ' ἀπὸ μεγάλες προσπάθειες κι' ἀτέλειωτες δοκιμές, καταφέρνει νὰ βρεῖ αὐτὸ ποὺ θέλει :

Σὲ λίγο, μ' ἓνα μπουκαλάκι σὸ χέρι, βγαίνει χαρούμενη ἀπὸ τὴν πέτρινη σπηλιά. Παίρνει τρέχοντας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Τὰ πόδια της βουλιάζουν πάντα σὸ λασπωμένο χῶμα ἀπ' τὴν τροπικὴ μπόρα.

Τέλος φτάνει ξανά στὸν Καταυλισμὸ τῶν λευκῶν Κακούργων.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει ξαπλώσει

καί ροχαλίζει μακάρια, πλάι στη γιγαντόσωμη ναρκωμένη Σιλβάνα. Κάθε τόσο παραμιλάει καί λέει :

— 'Αμάν, Σιλβανάρα μου !.. Ξύπνα νά δείς μέ τί... 'Αν τρακλα κοιμάσαι !..

'Η Θύελλα πρῶχνει μέ τὸ ποδάρι της τὸ Νάνο. 'Εκείνος ξαφνιάζεται. 'Ανοίγει τρομαγμένα τὰ μάτια. Τῆς φωνάζει :

— Μωρὲ τ' εἶσαι σὺ !.. Νά μὴ δείς ἄνθρωπο νά προκόψει!

'Η Νέα προχωρεῖ βιαστική. Τραβάει τίς ἀμπάρες τοῦ κλουβιοῦ. Μπαίνει μέσα. Σκύβει πρῶτα πάνω ἀπ' τὸν Ταρζάν. Στάζει στὰ χεῖλια του μιὰ μονάχα σταγόνα ἀπ' τὸ θυματουργό της ὑγρὸ. 'Αμέσως κἀναι τὸ ἴδιο στὸν Γκαούρ. Τέλος καὶ στὸν Κεραυνό...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Οἱ τρεῖς 'Ανδρες ξυπνοῦν. 'Ανοίγουν τὰ μάτια. Πετιῶνται ὀρθοί. Κυττάζουν γύρω τους χαμένα

'Ο Ποκοπικό κοροϊδεύει :

— Καλὰ ξυπνητούρια, Μάγκες ! Γαλατάκι γουστάρετε, γιὰ τέϊον ;

'Η Θύελλα τοὺς δείχνει τὸ μπουκαλάκι ποὺ κρατάει. Τοὺς ἐξηγεῖ πῶς κατάφερε νά βρεῖ τὸ ἀντιφάρμακο γιὰ τὸ δάγκωμα τῆς τρομερῆς μύγας.

'Ο Ταρζάν κι' ὁ Κεραυνὸς θέλουν ν' ἀφήσουν ἐκεῖ τὴ Σιλβάνα καὶ τοὺς Κακούργους της. Νά πεθάνουν βυθισμένοι στὸ βαρὺ λήθαργο. Τὰ θεριὰ καὶ τὸ ὄρνις νά σπαράξουν τὰ βρωμερὰ κουφάρια τοὺς.

'Ο Γκαούρ συμφωνεῖ μέ τὸ

Γιό του καὶ τὸν Ταρζάν. Μουρμουρίζει.

— Δίκηο ἔχετε. 'Ετσι πρέπει νά γίνει... Τέτοιον κακούργοι ποὺ εἶναι, τέτοιο τέλος τοὺς ἀξίζει...

'Ο Ποκοπικός ἔχει ἄλλη γνώμη :

— Μεγάλα κορόϊδα θάμαστε, ἀδερφέ μου. νά τοὺς ἀφήσουμε νά πεθάνουνε κοιμισμένοι !.. 'Εγὼ λέω νά τοὺς σφάξω, κι' ὕστερις νά τοὺς... ξυπνήσουμε !

'Ο Γκαούρ παίρνει ἀπ' τὰ χεῖρια τῆς Θύελλας τὸ μπουκαλάκι μέ τὸ μαγικὸ ὑγρὸ τῆς 'Επιστήμης. Τὸ κυττάζει μέ περιέργεια. Μὲ θαυμασμό...

'Ολοι μαζί ξεκινᾶνε. Προχωροῦν κατὰ τὴ Δύση. Τραβᾶνε γιὰ τὴ Σηλιά τοῦ 'Αρχοντα τῆς Ζούγκλας.

'Ο Νάνος τοὺς ἀκολουθεῖ βαρετά. Κάθε τόσο γυρίζει τὸ κεφάλι του. Κυττάζει μέ συμπόνια τοὺς κοιμισμένους 'Ιταλούς. Μουρμουρίζει :

— Κρίμας τοὺς λεβέντες ! 'Ασφαχοῖ θά πᾶνε οἱ φουκαράδες !..

Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει νά νυχτώνει... Σὲ λίγο βαθὺ σκοτάδι ἀπλώνεται στὴν ἀπέραντη κι' ἄγρια Ζούγκλα...

Ξαφνικά, καθὼς πλησιάζουν στὴ Σηλιά, ὁ Γκαούρ σταματάει. 'Αφουγγράζεται μπροστά. Ψιθυρίζει στοὺς συντρόφους του :

— Λιοντάρι !.. Μπροστά μας βρίσκεται ἓνα λιοντάρι !..

'Αμέσως χύνεται σὺν τρελὸς. Τρέχει νά σπαράξει τὸ θεριό. 'Η γιγαντόσωμη σιλου-

έττα του χάνεται στο βαθύ σκοιάδι της νύχτας.

‘Ο Ταρζάν, ο Κεραινός κι’ η Θυέλλα, σαστίζουν. Τά χάνουν για λίγες στιγμές. Τέλος συνέρχονται. Τρέχουν κι’ αυτοί ξωπίσω του. Πρέπει να βοηθήσουν το Σύντροφό τους.

‘Ο Ποκοπίκο τούς ακολουθεί. ‘Ομως έχει ξεκαρδιστεί στα γέλια :

— Βρέ ποιό λιοντάρι κυνηγάτε; Ποιό βρέθηκε λιοντάρι; ‘Ο Γκαουράκος φαίνεται πώς δεν έχει άνομα ξυπηρέει. Κοιμάτοι κι’ όνειρεύεται!

Κι’ αλήθεια! ‘Όσο κι’ αν προχωρούν και ψάχνουν, λιοντάρι δεν φαίνεται πουθενά. Ούτε καν φωνή λιονταριού ακούγεται...

‘Όμως το πιό παράξενο είναι άλλο: Ταυτόχρονα σχεδόν εξαφανίζεται κι’ ο Γκαούρ! Ούτε το ποδοβολητό, ούτε η τρομαχτική του κραυγή αντηχεί πιά.

‘Ο Ταρζάν, ο Κεραινός κι’ η Θυέλλα, χαλάνε τον Κόσμο για να τον βρούν. ‘Ο μελαψός Γίγαντας έχει γίνει άφαντος. Λές κι’ η γης άνοιξε και τον κατάπιε!

‘Ο «Δυσθεόρατος» Αντρακλας ζητάει να παρηγορήσει τούς Σύντροφους του:

— Καλά, βρέ παιδιά! Μη κάνετε έτσι.. Μπορεί να δίψασε ο άνθρωπος και να πήγε προς .. νερό του!

‘Ο ‘Αρχοντας της Ζούγκλας, ο Κεραινός κι’ η Θυέλλα, ψάχνουν, φωνάζουν, χαλάνε τον Κόσμο για να τον βρούν.. ‘Όμως χαμένοι, μέχρι τέλος,

πάνε οι κόποι τους.

‘Ετσι φτάνουν στη Σπηλιά.

‘Η Τατομπού, ή Τζέιν κι’ ο Κραγιαμπού, τούς υποδέχονται ανήσυχoi. ‘Η έξοφάνιση του Γκαούρ μένει για όλους ανεξήγητη!..

ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΕΛΛΗΝΑΣ

Για ‘μάς όμως το μυστήριο θά εξηγηθεί.

‘Ας γυρίσουμε λίγο πίσω. ‘Ας παρακολουθήσουμε το μελαψό Γίγαντα απ’ τη στιγμή που έτρεξε να κυνηγήσει το λιοντάρι. Το θηρίο δηλαδή παθ’ μονάχα αυτός είχε ‘δει κι’ ακούσει...

Και νά: ‘Ο Γκαούρ με γρήγορα πηδήματα ξεμακραίνει απ’ τούς συντρόφους του. Χάνεται πίσω απ’ τις άγριες φυλλωσιές και το βαθύ σκοιάδι της νύχτας.

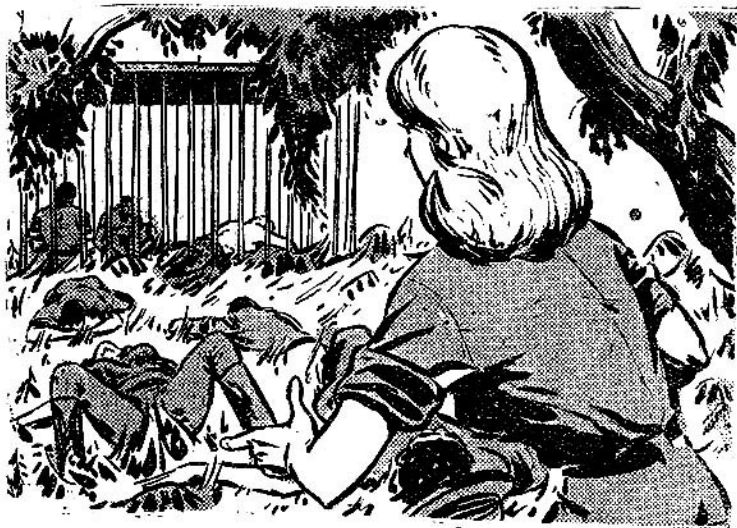
‘Αμέσως στρίβει προς τα δεξιά. Τρέχει όσο μπορεί πιό γρήγορα. Φροντίζει μονάχα να μη κάνει θόρυβο...

‘Ετσι διαγράφει μιά μεγάλη καμπύλη. ‘Ερχεται απ’ το πίσω μέρος τών συντρόφων του. Προχωρεί τώρα ήσυχος προς το σημείο που βρίσκεται ο Καταυλισμός τών κοιμισμένων ‘Ιταλών. Ξέρει πώς οι Σύντροφοί του θά τον αναζητούν μπροστά. Θά νομίζουν πώς κυνηγάει το φανταστικό λιοντάρι...

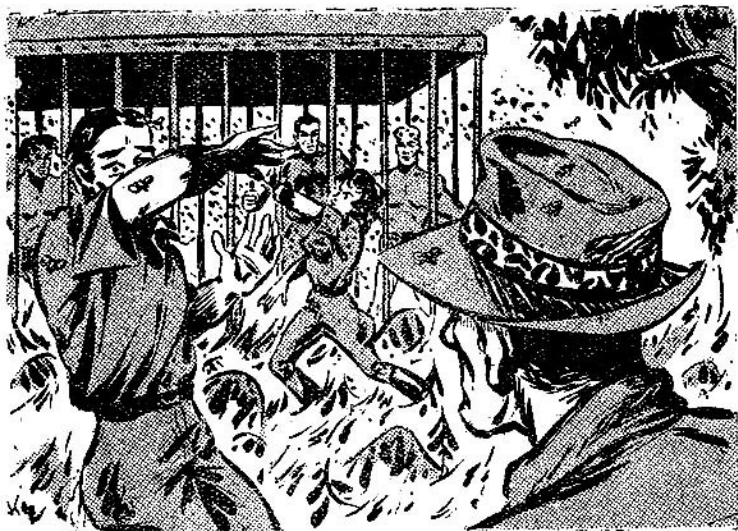
‘Ο Γκαούρ φτάνει τώρα κοντά στους λευκούς Κακούργους. Στο δεξιό χέρι κρατάει το ρόκαλο. Στ’ άριστερό σφίγγει το

Ο Λευκός φρουρός δέν προφταίνει νά κάμει λίγα δῆματα. Εαφνικά, τρομαχτικός κεραυνός τόν χτυπάει στό κεφάλι !..

Εαφνικά οί λευκοί κακοῦργοι ἀνατράζονται οὔτε αὐτή ἡ Σιλδάνα δέν μπορεῖ νά κρατήσῃ τήν ψυχραιμία της. Ἕνα σμήνος ὁλόκληρο ἀπό μικρό μαῦρο ἐνδυμα, χύνεται πάνω τους...

Ἡ τρομερή Σιλβίνα καὶ οἱ λευκοὶ κακούργοι τῆς θοῖσκονται
κάτω ἀνέλητοι. Τὸ ἴδιον καὶ μετὰ στὸ κλειδί, ὁ Ταρζάν,
ὁ Γκαούρ, καὶ ὁ Κεραυνός.

Ἡ πανώρια καὶ τρομερή Σιλβίνα κοιτάζει μ' ἀνείπωτο θαυμα-
σμό τὸν ὑπέροχο Ἑλληνα γίγαντα. Ὁ Γκαούρ τῆς ἐξηγεῖ τὴν
ἀπόφαση ποῦχε: πάρει....

μπουκαλάκι της Θύελλας με το μαγικό ύγρο.

Και νάτος: Σταματάει μπροστά στη γιγαντόσωμη και πανώρια Σιλβάννα. Στάζει μια μονάχα σταγόνα στα χείλια της.

Ἡ ἀναίσθητη Γυναίκα ἀνασαλεύει. Ἀνοίγει ἀργὰ τὰ μάτια. Πετιέται ὀρθή. Ἀντικρύζει μπροστά της τὸν Γκαούρ. Τὸν κυττάζει χαμένα ..

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας τῆς δείχνει τὸ μικρὸ μπουκαλάκι :

— Μιὰ σταγόνα ἀπ' αὐτό, ξαναφέρνει στὴ ζωὴ τὸν ἀνθρώπο ποὺ τσίμπησε ἡ φαρμακερὴ μύγα... Μ' αὐτὸ συνέφερα, πρὶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς καὶ σένα...

Ἡ Σιλβάννα κάνει νὰ τὸν ἀγκαλιάσει. Νὰ τὸν φιλήσει ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Γκαούρ τὴ σπρώχνει ἐλαφρά. Μουρμουρίζει :

— Οἱ Σύντροφοί μου πῆραν τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ σὰς βοηθήσουν. Νὰ σὰς ἀφήσουν ἐδῶ βυθισμένους στὸ λήθαργο. Μέχρι ποὺ νὰ πεθάνετε ἀπ' τὴν ἐξάντληση. Ἡ μέχρι ποὺ νὰ σὰς σπαράξουν τὰ θεριὰ καὶ τὰ ὄρνια! Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο...

»Ὅμως ἡ δική μου καρδιὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξει σὲ μιὰ τόσο σκληρὴ ἀπόφαση. Εἶπα ψέμματα στοὺς Σύντροφους μου. Τοὺς ξεγέλασα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ φτάσω μέχρις ἐδῶ...

Ἡ Σιλβάννα παρεξηγεῖ τὴν καλωσύνη τοῦ Γίγαντα. Νομίζει πὼς ἄλλος λόγος τὸν ἀνάγκασε νὰ τὴ σώσει. Τὸν

κυττάζει στὰ μάτια :

— Ναί, Γκαούρ! Τὸ καταλαβαίνω πὼς μ' ἀγαπᾷς. Ὅπως κι' ἐγὼ νοιώθω γιὰ σένα τὸ ἴδιο γλυκὸ μεθύσι τῆς καρδιάς...

Ὁ Σύντροφος τῆς Ταταμποὺ τὴν κυττάζει μ' ἀηδία. Μουγγρίζει ἄγρια :

— Κλείσε τὸ στόμα σου, τιποτένια γυναίκα! Κι' ἄκουσε καλὰ αὐτὸ ποὺ θὰ σοὺ πῶ: Θὰ οἰσώω ἀπ' τὸ θάνατο τοὺς λευκοὺς κακούργους σου. Μὰ θὰ μοὺ ὑποσχεθεῖς πὼς θὰ τοὺς πάρεις καὶ θὰ φύγετε ἀμέσως ἀπ' τὴ Ζούγκλα... Δὲν θὰ σὰς ξαναδῶ ποτέ!..

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς Σιλβάννας λάμπουν παράξενα. Ψιθυρίζει ὑπάκουα :

— Ναί, Γκαούρ! Θὰ γίνει ὅπως διατάξεις!

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας σκύβει ἀμέσως. Ἀνοίγει τὸ μπουκαλάκι τῆς Θύελλας. Στάζει ἀπ' τὸ ὑγρὸ τοῦ μιὰ σταγόνα στὰ χείλια τοῦ Ἰταλοῦ ποὺ βρίσκεται πιδὸ κοντὰ τοῦ.

Ὁ κοιμισμένος λευκὸς ἀνασαλεύει. Ξυπνάει σιγὰ-σιγὰ ..

Ὁ μεγαλόκαρδος Ἑλληνας κάνει νὰ συνφέρει κι' ἕναν ἄλλον ποὺ βρίσκεται πλάι...

Ὅμως ἀλοίμονο! Δὲν προφταίνει..

Ξαφνικὰ δέχεται ἀπὸ πίσω, τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι. Ἡ Σιλβάννα τὸν ἔχει χτυπήσει μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου της.

Ὁ Γκαούρ βνάζει πονεμένο βογγητὸ. Σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος.

Ἡ τρομερὴ Γυναίκα προφταίνει καὶ τ' ἀρπάζει. τὸ

μπουκαλάκι. Συνεχίζει, αυτή τώρα, το έργο του. Ξυπνάει απ' το λήθαργο, έναν έναν, δλους τούς κακούργους της.

Τους διατάζει να κλείσουν τόν αναισθητό Έλληνα πάλι στο κλουβί...

Ήμέσως του ρίχνει απ' έξω νερό. Τόν συνεφέρνει...

Ο Γκαούρ πετιέται όρθός. Άρπάζει μανιασμένος τὰ σιδερένια κάγκελα του κλουβιού. Μὲ τὴν τρομαχτικὴ του δύναμη τὰ λυγίζει. Οὐρλιάζει σάν λυσσασμένο θηρίδι. Ἡ ἀγοριὲς δυνατὲς κραυγὲς του ταραίζουν τὴν ἡσυχία τῆς ὑγρῆς σκοτεινῆς νύχτας...

Ἡ Σιλβάνα χαμογελάει ἀτάραχη ἔξω ἀπ' τὸ κλουβί :

— Μὴ στεναχωριέσαι λεβέντη μου ! Θὰ κρατήσω τὸ λόγο ποὺ σοῦδωσα ; Θὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπ' τὴ Ζούγκλα. Μόνο ποὺ θὰ πάρω κι' ἐσένα μαζί μας. Ἀλλὴ φορὰ δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσεις ἀπ' τὰ νύχια μου !..

Τοῦ ἔξηγεῖ ἀμέσως :

— Ο σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ μου, ἦταν ν' ἀρπάξω καὶ τὸν Ταρζάν. Μὰ βρίσκω πὼς δὲν χρειάζεται πιά. Μοῦ φτάνεις ἐσὺ. Ἐκατομμύρια λίρες θὰ μαζέψω γυρίζοντας ὅλο τὸν Κόσμο μαζί σου. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες θὰ πληρώνουν ἀδρά γιὰ νὰ βλέπουν τ' «ἀνθρώπινο λιοντάρι» στὸ κλουβί του !..

Ἔτσι καὶ γίνεται. Οἱ λευκοὶ Κακούργοι λύνουν, γρήγορα-γρήγορα, τὶς σκηνές του. Τὶς φορτῶνουν σ' ἓνα ἀπ' τὰ ἔξη μεγάλα αὐτοκίνητα ποὺ ἔχουν καμουφλάρει μὲ κλαδιὰ λίγο

πιο πέρα...

Σ' ἓνα ἄλλο ἀμάξι φορτῶνουν τὸ βαρὺ σιδερένιο κλουβί, μὲ τὸν Ἑλληνα γίγαντα ! Τὸ καμión αὐτὸ τ' ὁδηγεῖ ἡ ἴδια ἡ Σιλβάνα.

Στὰ ὑπόλοιπα στοιβάζονται σάν σαρδέλλες οἱ Ἱταλοί...

Καὶ τὸ Καραβάνι ξεκινάει...

Ο Γκαούρ στιγμὴ δὲν παύει νὰ φωνάζει. Νὰ ζητάει βοήθεια ἀπ' τοὺς συντρόφους του. Ὅμως ἡ ἀπόσταση εἶναι μεγάλη. Ὅσο δυνατὴ κι' ἂν εἶναι ἡ κραυγὴ του δὲν φτάνει στὴ Σηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, παρὰ σάν ἓνας ἀδύναμος κι' ἀνάλαφρος ψίθυρος.

Κι' ὅμως ! Αὐτὸν τὸν ψίθυρο τὸν παίρνει τ' αὐτὶ τοῦ Ποκοπύκο. Ξεφωνίζει :

— Σκασμός ! Ἀκοῦστε !.. Ἐπὶ πὼς ὁ Γκαούρακας ἔχει πάρει... ἀμανεδάκι !..

Ἀφουγγράζονται σαστισμένοι... Πραγματικά ! Ὅλοι νομίζουν πὼς ἀκοῦνε τὴ μακρινὴ φωνὴ τοῦ χαμένου Γίγαντα...

Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μουρμουρίζει :

— Ο Γκαούρ κινδυνεύει... Ἀπὸ ποιὸς ὅμως ; Οἱ Λευκοὶ κακούργοι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χουν ξυπνήσει...

Ξαφνικά, φοβερὴ ἰδέα περνάει ἀπ' τὸ νοῦ τῆς Θύελλας. Ψιθυρίζει χαμένα :

— Τὸ μπουκαλάκι μου !.. Τὸ ἀντιφάρμακο γιὰ τὸ δάγκωμα τῆς μάγας. Ὑσέ-τσέ ! Μοῦ τὸ εἶχε ζητήσει ὁ Γκαούρ !.. Αὐτὸς τὸ κράτησε !..

Ο Ταρζάν δὲν θέλει περισ-

σότερα για να καταλάβει.
Φωνάζει έξω φρενών :

— 'Ανάθεμα !.. Σίγουρα θα λυπήθηκε τους Κακούργους. Ξέφυγε από μās για να τρέξει να τους σώσει... Τώρα θα βρίσκεται πάλι στο σιδερένιο κλουβί τους. Αυτή ή καλωσύνη του έχει ξεπεράσει τα όρια !.. 'Ο Γκαούρ είναι τρελός !..

'Ο Ποκοπίκο αναλαβαίνει να τόν υπερασπίσει :

— 'Οχι και τρελλός, Μπάμπας ! Τρελλάρας, μάλιστα !

'Ο Ταρζάν, ο Κεραυνός κι' η Ταταμπού ξεκινούν άμέσως.

'Ο Ποκοπίκο τούς ακολουθεί. Τρέχουν προς την κατεύθυνση π' άκούστηκε ή φωνή.

'Η Τζέιν, ή Θυέλλα, ο Κραγιαμπού κι' ή Πυγμαία ζητήσαν να πάνε μαζί τους. Όμως ο 'Αρχοντας της Ζούγκλας διέταξε να μείνουν στη Σηηλιά...
Ο ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ
ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

'Ο 'Αμερικανός Τυχοδιώκτης έχει πληροφορηθεί, πριν από λίγο, πώς στη Ζούγκλα έφτασε μεγάλο Καραβάνι από λευκούς.

'Αμέσως πήδησε σ' ένα γρήγορο μαύρο άλογο. Πήρε το δρόμο για να τους βρει...

Φαντάζεται πώς θάναι έμποροι έλεφαντοκόκαλου και πολύτιμων πετραδιών. Θέλει να τους πουλήσει απ' αυτά...

Και να : Καθώς προχωρεί, άκούει στο βάθος τις τρομαχτικές κραυγές του σκλαβωμένου Γκαούρ.

'Ο Μάξ σπρουνίζει με λύσσα τα πλευρά τ' άλόγου του. Τα ματώνει !.. Τ' άμοιρο ζωοπετάει σαν πουλί.

Τό πρόσωπο του 'Αμερικανούν ξεσχίζεται, κάθε φορά που περνούν μέσ' από πυκνά χαμόκλαδα. 'Ανάμεσ' από μεγάλους θάμνους.

Τό βαθύ σκοτάδι της νύχτας, τόν έμποδιζει να διαλέγει τα μονοπάτια που περνάει. 'Έχει άφήσει τ' άλογο να τρέχει σαν τρελλό.

Οι φωνές του Γκαούρ που ζητάει βοήθεια, όσο προχωρεί, ακούγονται και πιο καθαρά...

Τέλος φτάνει κοντά στο τεράστιο Καραβάνι των 'Ιταλών. Σταματάει σε μικρή απόσταση Φωνάζει :

— 'Ε, λεβάντες ! Ποιός είναι ο 'Αρχηγός σας ; Θέλω να του μιλήσω.

Τ' αυτοκίνητα σταματάνε. 'Η τρομερή Σιλβάνο, πηδάει άτρόμητη έξω. Ρίχνει τόν προβολέα του ήλεκτρικού της φαναριού πάνω στον άγνωστο Καβαλλάρη. Τόν ρωτάει άγρια :

— Ποιός είσ' έσύ ; Τί ζητάς ; 'Ο Μάξ 'Αρλαν άποκρίνεται :

— Φίλος ! Θέλω να κουβεντιάσουμε για δουλειά. 'Έχω έλεφαντοκόκαλα ! 'Έχω και πολύτιμα πετράδια. Θά σάς τα δώσω φτηνά !

Πηδάει απ' τη ράχη τ' άλόγου του. Ρίχνει ματιά γεμάτη μίσος στο κλουβί που βρίσκεται ο Γκαούρ. Μουρμουρίζει :

— Χμ... Καταφέρατε να πιάσετε στη φάκα αυτό τό βρω-

μερό σκυλι της Ζούγκλας ;
Χά. χά. χά! Τότε τσάμπα σās
δίνω τὰ ἐλεφαντοκόκαλα !
Τσάμπα και τὰ πολύτιμα πε-
τράδια μου !

Σηκώνει τὸ μαστίγιό του.
Χτυπάει μὲ λύσσα, ἔξω ἀπ'
τὰ κάγκελα, τὸ σκλαβωμένο
μελαψὸ λιοντάρι !

Ὁ περήφανος Ἕλληνας βογ-
γάζει ἀπ' τοὺς ἀβᾶσταχτους
πόνους. Τὸ κορμὶ του γεμίζει
ματωμένες αὐλακίες,

Ὁ Ἀμερικανὸς δὲν προφταί-
νει νὰ χαρεῖ τὴν ἐκδίκησίν του.
Ξαφνικά δέχεται ἀπ' τὴ Σιλ-
βάνα, τρομαχτικὴ γροθιά στὸ
πρόσωπο. Κλονίζεται. Παρὰ
λίγο νὰ σωριαστεῖ καὶ κάτω,...

Ταυτόχρονα ἀκούει τὴ φοβε-
ρὴ γυναικὰ νὰ μουγγρίζει :

— Σκύλε ! Μὲ ποιὸ δικαίωμα
τὸν χτυπᾷς !

Ὁ Ἀμερικανὸς κατεβάζει
τ' αὐτιά του. Πασχίζει νὰ δι-
κηλογηθεῖ :

— Δίκηο ἔχεις, κυρά μου.
Μὰ δὲν ξέρεις τί μᾶς ἔχει κἀ-
νει ὁ κακοῦργος αὐτός !.. Ἀς
εἶσαι καλὰ πού θὰ καθαρῖσεις
τὴ Ζούγκα ἀπ' ἓνα τέτοιο Τέ-
ρας !..

Ἡ Σιλβάνα ρωτᾷ ψυχρά :

— Ποὺ βρίσκονται τὰ ἐλε-
φαντοκόκαλα καὶ τὰ πετράδια
σου :

— Στὴν καλύβα μου... Ἐκεῖ
κατὰ τὸ βορριά. Οὔτε μιά ὥ-
ρα δὲν θάναί μὲ τὰ πόδια...
Πᾶμε ὡς ἐκεῖ, νὰ τὰ δεῖς μὲ
τὰ μάτια σου !.. Χάρισμα θὰ
στὰ δώσω, κυρά μου !..

— Πᾶμε, μουρμουρίζει ἡ πα-
νώρια γιγαντώσωμη Γυναικὰ.

• • • • •

Ὁ Μάξ Ἀρλάν προχωρεῖ
μπροστά, καβάλλα στ' ἄλογο
του. Πίσω ἀκολουθοῦν τὰ ἔξη
αὐτοκίνητα τῶν λευκῶν κα-
κούργων.

Τώρα πλησιάζουν στὴν πε-
ριοχὴ πού βρίσκεται ἡ καλύβα.
Ὁ Ἀμερικανὸς φωνάζει δυ-
νατά :

— Χάγια λούρκα ! Φίλφο ζα-
ζαρά !

Καὶ κάθε τόσο ἐπαναλαμβάνει
τις ἴδιες τέσσερες λέξεις :

— Χάγια λούρκα ! Φίλφο ζα-
ζαρά !

Ἡ Σιλβάνα ρωτᾷ ἀνήσυ-
χη μέσ' ἀπ' τ' αὐτοκίνητο πού
ὁδηγεῖ :

— Τί φωνάζεις ; Τί θὰ πεῖ
αὐτό :

Ὁ Μάξ ζυγώνει μ' τ' ἄλο-
γο κοντὰ τῆς ἐξηγεῖ :

— Θέλω νὰ τρομοκρατήσω
τις ἀγριες φυλὲς πού βρίσκον-
ται γύρω... Τοὺς λέω νὰ μὴ
βγοῦν ἀπ' τὰ καλύβια τους,
γιατὶ θὰ τοὺς χτυπήσετε μὲ
τὰ ὅπλα πού ξερνοῦν φωτιά !

Ἀμέσως ξανανοίγει τὸ στό-
μα του. Φωνάζει ὅσο πιὸ δυ-
νατά μπορεῖ :

— Χάγια λούρκα ! Φίλφο ζα-
ζαρά.

Τέλος φτάνουν στὴ μεγάλη
εὐλένια καλύβα. Τ' αὐτοκίνη-
τα σταματοῦν...

Ὁ Ἀμερικανὸς πηδαίει ἀπ'
τ' ἄλογο. Μπαίνει μέσα. Ἡ
Σιλβάνα, μὲ τὸ πιστόλι στὸ
χέρι, τὸν ἀκολουθεῖ. Ὅλ' οἱ
ἄλλοι μένουν ἔξω στ' αὐτοκί-
νητα...

Ἡ μεγάλη κι' εὐρύχωρη κα-
λύβα εἶναι γεμάτη κάτασπρα
καὶ διαλεχτὰ ἐλεφαντοκόκαλα.

Κι' ένα κασσόνι μ' άκατέργαστα πολύτιμα πετράδια!

Τά μάτια τής φοβερής Γυναίκας άνοιγουν διάπλατα από κατάπληξη, μπροστά στον άτίμητο θησαυρό!

‘Ο Μάξ ‘Αρλαν χαμογελάει:

— Στά χαρίζω δλα! Φτάνει νά μη ξαναδοϋν τά μάτια μου τόν Γκαούρ... Φώναξε τούς ανθρώπους σου, νά τά φορτώσουν στ' αυτόκίνητα.

‘Ετσι καί γίνεται. Οί λευκοί Κακοϋργοί αρχίζουν νά μπαίνουν βγαίνουν στην Καλύβα. Νά μεταφέρουν, ένα—ένα στά καμάνια, τά τεράστια δόντια τών έλεφάντων...

‘Η Σιλβάνα κι' ό ‘Αμερικανός παρακολουθοϋν την έργασία.

Ξαφνικά τó πρόσωπο του Μάξ παίρνει έκφραση ανήσυχης. ‘Αφουγγράζεται για λίγο. Τέλος ψιθυρίζει στη Γυναίκα:

— ‘Ακούω παράξενο θόρυβο... Πολύ φοβάμαι μήπως μάς έχουν ζώσει οί Καννίβαλοι... ‘Ας μη πυροβολήσει κανένας σας. Θά πάω έγώ νά τούς διώξω...

‘Αμέσως προχωρεί... Χάνεται πίσω άπ' την πικνή γύρω βλάστηση καί τó σκοτάδι τής νύχτας...

Οί ‘Ιταλοί συνεχίζουν ξένοιαστοι τó φόρτωμα του θησαυρού.

Καί νά: Σέ λίγες στιγμές ξαφνικός πυροβολισμός άντηχεί. Ταυτόχρονα φοβεροί κι' άγριοι άλαλαγμοί σχίζουν τόν άέρα!

‘Αμέσως κάτι τρομαχτικό κι' άναπάντεχο γίνεται.

ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

‘Ο ‘Αρχοντας τής Ζούγκλας, μαζί με τόν Κεραυνό καί την Ταταμπού, ξεκινάνε, όπως είδαμε άπ' τή Σπηλιά. Τραβάνε προς την κατεύθυνση π' άκούστηκαν οί φωνές του Γκαούρ.

‘Ο φοβερός καί τρομερός Ποκοπικό, φοβάται νά τούς άφήσει μόνους. Τούς ακολουθεί βαρός κι' άγέρωχος. Κάθε τόσο μουρμουρίζει:

— ‘Ως πότε, άδερφέ μου, θά ζώ για νά σάς... προστατεύω! ‘Αν πεθάνω καμμιά βολά, μετά συγχωρήσεως, θά σάς σφάξουνε σάν κοκορόπουλα!

Τέλος, με τά πολλά, φτάνουν στην περιοχή πού, κατά τή γνώμη τους, είχαν άκουστεί οί φωνές του μελαψού Γίγαντα.

‘Ομως άπόλυτη ήσυχία βασιλεύει εκεί. Κανένας δέν φαίνεται πουθενά.

Τό Καραβάνι, όπως ξέρουμε, έχει αλλάξει πιά κατεύθυνση. Τραβάει τώρα για την Καλύβα του Μάξ ‘Αρλαν.

Νά όμως: Ξαφνικά άπ' τó λαρύγκι του μικροσκοπικού Νάνου, βγαίνει χαρούμενη στριγγλιά. Φωνάζει άμέσως τούς συντρόφους του. Τούς δείχνει στο βρεμμένο χώμα τής γής, κάτι παράξενα αλάκια.

— ‘Αφιτοκίνητα, μάγκες! Τά γλέπετε, άδερφέ μου; ‘Από δώ περάσανε!

‘Εχει δίκιο! ‘Ολοι μαζί, παρακολουθοϋν για λίγο τ' άχνάρια τών τροχών. Προχω-

ροῦν πρὸς τὸ Νοτιά. Πρὸς τὸ Μεγάλο Λιμάνι.

Ὅμως ξαφνικά σταματάνε. Ἀλλάζουν ἀπότομα κατεύθυνση. Τώρα οἱ αὐλακίες στὴ νοτισμένη γῆ τραβάνε κατὰ τὸ βορρῖα...

Ὁ Ταρζάν, ὁ Κερσυνὸς κι' ἡ Ταταμποῦ ξεκινάνε ἀμέσως. Ἀκολουθοῦν προσεκτικά τ' ἀχνάρια τῶν αὐτοκινήτων.

Ὁ Ποκοπικό κοροϊδεύει :

— «Εἶσι ποὺ πάμε, σίγουρα θὰ βροῦμε τὸ... γκαράζ ποὺ τὰ βάζουνε !

Τὸ κυνηγητὸ στὸ σκοτάδι, συνεχίζεται γιὰ πολλὴ ὥρα.

Καὶ νὰ : Ξαφνικά ἀρχίζουν ν' ἀκοῦν ἀδύναμα τὶς μηχανές τῶν αὐτοκινήτων.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τῇ φωνῇ τοῦ Μάξ Ἀρλαν :

— Χάγια λούρκαα ! Φίλφο ζαζαράαα !..

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταναμποῦ κυττάζονται παραξενεμένοι. Ὁ Κερσυνὸς δὲν ξέρεي τίς γνώσεις τῶν Ἰθαγενῶν. Ρωτᾷ περὶ ἐργος :

— Τί θὰ πεῖ αὐτό ;

Ὁ Νᾶνος κουνάει τὸ κεφάλι :

— Σάν δὲν τρέπεσαι νὰ μὴ ξέρεις... ἀρβανίτικα ! Καὶ λὲς πῶς εἶσαι μορφωμένος ἄνθρωπος ! Ξύλον ἀπελέκητον !.

Ὁ Ταρζάν, τοῦ ἐξηγεῖ :

— Ὁ Ἀμερικανὸς φωνάζει στοὺς Ἀραπάδες του : « *Βεχμαι μ' ἐχθρούς. Ἐτοιμασθεῖτε νὰ τοὺς χτυπήσουμε !* »

Οἱ δυὸ Ἄνδρες, ἡ Ταταμποῦ κι' ὁ Νᾶνος, προχωροῦν ἄρκετὰ ἀκόμα. Πλησιάζουν

στὴν καλύβα. Τέλος σταματάνε Κρύβονται πίσω ἀπ' ἓνα μεγάλο πικνὸ θάμνο Ἀφουγγράζονται. Παρακολουθοῦν νὰ δοῦνε τί θὰ γίνει..

Καὶ νὰ : βλέπουν τοὺς Ἴταλούς νὰ μεταφέρουν ἀπ' τὴν καλύβα τὰ ἐλεφαντοκόκαλα. Νὰ τὰ φορτώνουν στ' αὐτοκίνητά τους...

Περνάει λίγη ὥρα. Ξαφνικά πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Ταυτόχρονα ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἰθαγενῶν σχίζουν τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Κάτι τρομαχτικὸ κι' ἀναπάντεχο γίνεται !

Πάνω ἀπὸ ἑκατὸ ἀραπάδες ξεχύνονται ἀπ' ὅλες τὶς διευθύνσεις Πέφτουν μανιασμένοι πάνω στὸς λευκοὺς κακούργους.

Πρώτος καὶ καλύτερος ὁ Μάξ Ἀρλαν. Αὐτὸς διευθύνει τὴν ἐπίθεση. Φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ :

— Ἐπάνω τους παιδιά ! Πρέπει νὰ σώσουμε τὸν Γκαούρ !.

Οἱ Ἴταλοι δείχνονται κι' αὐτὴ τὴ φορά ἀφθαστοι. Πετάνε τὰ ὅπλα. Τὸ βάζουν στὰ πόδια. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς .. φτάσει !

Οἱ μαῦροι τοὺς κυνηγᾶνε. Στὸ μεταξύ ὁ Ταρζάν, ὁ Κερσυνὸς κι' ἡ Ταταμποῦ, ἔχουν ξεπεταχτεῖ ἀπ' τὸ θάμνο τους. Τρέχουν νὰ βοηθήσουν τὸν Ἀμερικανό.

Ὁ Ποκοπικό τοὺς ἀκολουθεῖ ἀργὰ κι' ἀγέρωχα. Μουρμουρίζει βαριά :

— ὦχ, ἀδερφέ ! Βαρέθηκα νᾶμαι σφάχτης ! Πότε θὰ πάρω τὴ ... σὺνταξή μου νὰ ζήσω !

Η ΣΙΛΒΑΝΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

Τὰ πόδια τῶν Ἰταλῶν, ὅπως εἶδαμε, κάνουν φτερά. Στιγμὴ δὲν στάθηκαν νὰ φέρουν ἀντίσταση. Οἱ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ τῶν Ἀραπάδων τοῦ Μάξ Ἀρλαν, ἔκαναν τοὺς γεναίους αὐτοὺς Ἀνδρες, νὰ ξεπεράσουν τὰ .. ἑκατὸ χιλιόμετρα τὴν ὥρα!

Ὅμως ἡ Σιλβάνα δὲν ἔχει φύγει.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ταταμπού, σμίγουν τώρα μὲ τὸν Μάξ Ἀρλαν..

Κι' οἱ τέσσερες μαζί, κάνουν νὰ πηδήσουν πάνω στὸ καμiónι ποὺ βρίσκεται τὸ κλουβί. Νὰ λευτερώσουν τὸν Γκαούρ.

Ὅμως δὲν προφταίνουν. Ἡ ἄγρια φωνὴ τῆς γιγαντόσωμης Σιλβάνας, τοὺς καρφώνει στίς θέσεις τους.

— Σταθεῖτε! Τὴν παραμικρὴ κίνηση νὰ κάνετε, θὰ ρίξω πάνω του θὰ τὸν σκοτώσω!

Ἡ τρομερὴ Ἰταλίδα ἔχει πηδήσει. πρὶν ἀπ' αὐτοὺς, σι' αὐτοκίνητο. Στέκεται πίσω ἀπ' τὸ Κλουβί. Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι σηματοθεῖ τὸν μελαψὸ Ἕλληνα..

Τὸ δάχτυλό της βρίσκεται στὴ κανθάλῃ, Λιγάκι νὰ τὸ τροβήξει, κι' ἡ πυρωμένη σφοῖρα θὰ σφηνώσει στὴ ράχη τοῦ Γκαούρ. Ὁ Χάρος θὰ ρθεῖ νὰ τὸν σκεπάσει μὲ τίς μαῦρες φτεροὺγες του!

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ σύντροφός του, τὸ καταλαβαίνουν αὐτό. Ξέρουν καὶ πῶς ἡ Σιλβάνα

δὲν θὰ διστάσει νὰ κάνει ἕνα τέτοιο ἐγκλημα.

Πρώτῃ ἡ Ταταμπού τὴ θερμopαρακαλάει:

— Εἶναι ὁ Ἀνδρας μου, καλὴ μου Γυναίκα! Λυπήσουμε! Μὴ τοῦ κάνεις κακό! Θὰ σέ βοηθήσουμε νὰ βρεῖς τοὺς Συντρόφους σου. Νὰ γυρίσεις στὸ Μεγάλο Λιμάνι! Στὴν Πατρίδα σου!

Ἡ Σιλβάνα τὴ κυττάζει μὲ λυσσασμένο μίσος, Μουγγρίζει:

— Σκάσε, μαύρη σκύλα! Ὁ Γκαούρ ἢ θὰ γίνῃ δικός μου, ἢ θὰ πεθάνῃ. Ἔτσι κι' ἄλλοι, δὲν πρόκειται νὰ τὸν ξαναδεῖς...

Στὸν ἴδιο παρακλητικὸ τόνο τῆς μιλάει κι' ὁ Μάξ Ἀρλαν. Κι' ὁ Κεραυνός, Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Καί ἕνα ἀποτέλεσμα καὶ πάλι. Ἡ σκληρὴ Ἰταλίδα τοὺς βρίζει μὲ τὰ χειρότερα λόγια.

Ὁ Ταρζάν εἶναι πονηρός. Μεταχειρίζεται πολλὰ ἐξυπνα τεχνάσματα γιὰ νὰ τὴν ξεγελάσει.

Τίποτα ὅμως. Ἡ τρομερὴ Σιλβάνα δὲν πέφτει σὲ πoyίδες.

Καὶ νὰ: Ξαφνικά τὴν ἀκούνε νὰ φωνάζει στὸν Μάξ Ἀρλαν:

— Ἐ, Ὁμορφονεῖ!.. Ἀνέβα στ' αὐτοκίνητο καὶ βάλῃ μπροστὰ τὴ μηχανή. Θὰ τραβήξεις κατὰ τὸ Νοτιά... Θὰ σταματήσεις μονάχα ὅταν σὲ διατάξω...

Γυρίζει στοὺς ἄλλους Συντρόφους. Συνεχίζει:

— 'Εσείς θά μείνετε ακίνητοι ἐδῶ...

Ὁ Ἀμερικανὸς ξέρει ποιά τύχη τὸν περιμένει ἂν καθήσει στὸ βολάν. Μόλις φέρεται τ' αὐτοκίνητο σὲ κάποια ἀπόστασι, ἢ Σιλβάνα, πίσω του καθῶς βρίσκεται, θά τὸν πυρολήσει. Ὑστερα θά τραβήξει τὸ πτώμα του ἔξω. Θά πάρει ἐκείνη τὸ τιμόνι στὰ χέρια. Θά γίνει ἀφαντὴ, σέρνοντας μαζί της τὸ σιδερένιο Κλουβὶ μὲ τὸν γιγαντώσωμο Ἑλληνα..

Τῆς λείει ψέμματα λοιπόν :
— Δυστυχῶς : Δὲν ξέρω νὰ ὀδηγῶ αὐτοκίνητο !

Ἡ Σιλβάνα τρίχει μὲ λύσσα τὰ δόντια. Μουγγρίζει :

— Ἀνέβα γιατί θά τραβήξω τὴ σκανδάλη. Ὁ φίλος σου, ποὺ γιὰ νὰ τὸν σώσεις μὲ ξεγέλασες, θά σωριαστεῖ κάτω σὰν ψόφιο σκυλί !.. Ἐμπρὸς εἶπα !

Ὁ κίνδυνος γιὰ τὸ σκλαβωμένο Γκαούρ εἶναι τραγικός ! Μ' ἓνα ταυτόχρονο πῆδημα, τώρα, κι' οἱ τρεῖς Ἀνδρες, ὁ Ταρζάν, ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Μάξ Ἀρλαν, βρίσκονται στὴν πόρτα τοῦ μεγάλου φορτηγοῦ αὐτοκινήτου. Κι' οἱ τρεῖς ξέρουν νὰ ὀδηγοῦν. Κι' οἱ τρεῖς εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ θυσιασούν τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ σώσουν τὸν Γκαούρ.

Ὅμως ὁ Κεραυνὸς εἶναι καὶ γιὸς του. Μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη κίνηση παραμερίζει τοὺς ἄλλους δύο. Μ' ἓνα δεύτερο πῆδημα βρίσκεται καθισμένος στὴ θέσι τοῦ οδηγοῦ. Βάζει σὲ κίνηση τὴ μηχανή. Ξεκινάει ἀργά...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἡ Ταταμποῦ βλέπει τώρα νὰ χάνει καὶ τὰ δύο ἀγαπημένα πρόσωπα ποῦχει στὴ ζωὴ : Τὸ Σύντροφο καὶ τὸ Γιό.

Ἡ φρίκη ποὺ νοιώθει τῆς σαλεύει τὸ λογικόν. Δὲν ξέρει πὰ τί κάνει !

Κυτᾶτε τῇ : Χύνεται σὰν τρελλή πίσω ἀπ' τ' αὐτοκίνητο ποὺ τρέχει. Μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται πάνω. Ζητάει ν' ἀρπάξει τὴν κακοῦργα γυναικά. Νὰ τὴ σπαράξει μὲ νύχια καὶ δόντια.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Μάξ Ἀρλαν μαρμαρώνουν. Ξέρουν πὰ τί θά συμβεῖ. Τὸ μοιραῖο εἶναι ἀναπόφευκτο !..

Καὶ νά : Ἡ Σιλβάνα, πρὶν ἀκόμα τὴ φτάσει ἡ Ταταμποῦ, σημαδεύει τὴ ράχη τοῦ Γκαούρ. Τραβάει τὴ σκανδάλη...

Ἐνα χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου πρὶν ἀντηχήσῃ ὁ πυροβολισμός, ἀκούγεται ἓνα «γκάπ».

Τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπ' τὸ χέρι τῆς τρομερῆς Ἰταλίδας. Τινάζεται πέρα. Ταυτόχρονα γίνεται κι' ἡ ἐκπυροσκόπηση. Ἡ πυρωμένη σφαῖρα δὲν ἀγγίζει τὸν Γκαούρ. Σφυρίζει ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανόν...

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας ἔχει σωθεῖ.

Ὁ Κεραυνὸς σταματάει τὸ αὐτοκίνητο. Πετιέται ἔξω.

Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό, ἀκούγεται τώρα νὰ στριγγλίζει :

— Πάει κι' ἡ Ἰταλάρρα ! Τῆς μᾶσσησα τὴν ψυχάρρα ! Ὁλέ. Τί εἶχε συμβεῖ ;

Ὁ Νᾶνος, μικροσκοπικός

καθώς είναι, κατάφερε να ξεγλυστρήσει στο σκοτάδι. Να σκαρφαλώσει άθέατος στα πλαϊνά του φορτηγού αυτόκι-νήτου. Να κρυφτεί πίσω από τη Σιλβάνα.

Έτσι από 'κει, μόλις ή 'Ιταλίδα έκανε θά τραβήξει τη σκανδάλη για να σκοτώσει τον Γκαούρ, ο Ποκοπίκο γίνηκε, για μια άκόμη φορά 'σωτήρας.

Σήκωσε τη θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του. Χτύπησε με δύναμη το χέρι της 'Ιταλίδας. Τη στιγμή άκριβως που εκείνη τραβούσε τη σκανδάλη. Το πιστόλι φυσικά της ξέφυγε, ενώ ταυτόχρονα γινόταν κι' ή έκπυρσοκρότηση. Έτσι ή σφαίρα πήρε άλλη κατεύθυνση. Τράβηξε ψηλά για τον ουρανό... Όλ' αυτά γίναν μέσα σε μια στιγμή...

Η Σιλβάνα κρατάει τώρα το χτυπημένο χέρι της. Ουρλιάζει απ' τους φριχτούς πό-νους!

Στο μεταξύ ή Ταταμπού κοντά Τήν άρπάζει απ' το λαιμό. Τή σφίγγει με λύσσα και μανία. Ζητάει να την πνίξει.

Ο Ποκοπίκο πηδάει απ' τ' αυτόκίνητο. Μουρμουρίζει βαριά:

— Έγώ διέπραξα το καη-κου μου! Τώρα θά σπάσω πλός με το γυναικοκαυγά!

Ο 'Αρχοντας της Ζούγκλας κι' ο Κεραυνός συνέρχονται απ' την πρώτη έντύπωση. Πηδάνε κι' αυτοί πάνω στο κα-μιόνι. Ζητάνε να χωρίσουν τις δυό γυναίκες.

Όμως στέκεται αδύνατο. Μονάχα αν έκοβαν τα χέρια της Ταταμπού, θά μπορούσαν να της τ'ά ξεκολήσουν απ' το λαιμό της 'Ιταλίδας.

Απ' το σφιγμένο λαρύγκι της Σιλβάνας βγαίνει μακάβριος έπιθανάτιος ρόγχος. Τα μάτια της πεταγμένα απ' τις κόγχες, το στόμα της άνοιχτό. Η γλώσσα έξω. Ο Ταρζάν κι' ο Μάξ 'Αρλαν δέν μπορούν να κάνουν τίποτα. Η μανιασμένη Έλληνίδα θά την πνίξει.

Όμως ξαφνικά άκούγεται μέσ' απ' το κλουβί ή φωνή του Γκαούρ:

— Μη Ταταμπού! Η γυναίκα που ζητάς να πνίξεις είναι χτυπημένη. Δέν μπορεί να προσταψει τη ζωή της!..

Η μελαψή Έλληνίδα άκούει τα λόγια του Συντρόφου της. Σταματάει άμέσως. Τραβάει τα χέρια απ' το λαιμό της 'Ιταλίδας.

Η Σιλβάνα παίρνει βαθειές και γρήγορες άνάσες.

Η Ταταμπού γυρίζει τώρα στο Κλουβί. Ζητάει σ' αυτό να ξεσπάσει τη λύσσα και τη μανία της. Θέλει να λυγίσει τα σιδερένια κάγκελά του. Να τ'ά σπάσει!..

Ο Γίος της όμως προφταίνει. Μ' ένα πήδημα βρίσκεται πάνω στο καμιόνι. Τραβάει τις γερές άμπάρες του Κλουβιού. Άνοίγει την πόρτα. Λευτερώνει τον Πατέρα του.

Πηδούν όλοι κάτω.

Ο Μάξ 'Αρλαν έχει κιδ'ας δέσει, μ' ένα γερό σχοίνι, τα χέρια και τα πόδια της Σιλβάνας.

Ἡ πανώρια Ταταμπού ἀρπάζει μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά της τὸν Ποκοπίκο. Τὸν φιλάει τρελλῇ ἀπὸ ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη. Ὁ Νάνος τῆς δίνει κουράγιο :

— Ἀπάνω μου καὶ μὴ φοβάσαι. Σκάσε μου φιλάρες πολυβολικές !

Ὁ Γκαούρ θέλει νὰ τὸν ἀρπάξει ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της Συντρόφισσας του. Νὰ τὸν εὐχαριστήσει κι' αὐτὸς πού τοῦ σωσε τὴ ζωή.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τὸν σπρώχνει :

— Κάνε στὴν πάντα, κύριε ! Ἀφοῦ γλέπεις πὼς μ' ἐργάζεται ἡ Μανδάμ !

• • • • •

Ὅλα πιὰ ἔχουν πάρει τώρα τὸ πιὸ εὐχάριστο τέλος.

Ὁ Γκαούρ χαμογελάει φιλικὰ στὸν Μάξ Ἀρλαν. Τοῦ δείχνει τίς ματωμένες ἀὐλακιές τοῦ μαλαψοῦ κορμιοῦ του :

— Μὲ τ' ἀστεία ὅμως, μοῦ τίς ἔβρεξες γιὰ καλὰ !...

Ὁ Ἀμερικανὸς γελάει καλὸκαρδα. Τοῦ δείχνει τὴ Σιλβὰνα πού βρίσκεται δεμένη κάτω :

— Ἄν δὲν ἔκανα κι' ἔτσι, δὲν θὰ μὲ πίστευε ἡ κύρια ἀπ' ἐδῶ... Στίς ἔδινα δυνατὲς γιὰ νὰ τὴν ξεγελάσω.. Ὑστε-

ρα δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς πὼς κι' ἐγὼ γιὰ χατήρι σου, ἔφαγα στὴ ζωὴ μου τὴν πρώτη γροθιά ἀπὸ γυναικα...

Χαμηλώνει τὰ μάτια του. Συνεχίζει :

— Γι' αὐτὸ θὰ τὴν κρατήσω δυὸ τρεῖς μῆνες ἐδῶ στὴν Καλύβα μου !... Θὰ μοῦ μαγηρεύει, θὰ μοῦ πλένει τὰ ροῦχα.

Ὁ Γκαούρ ἀλλάζει ὅση. Κυτᾶζει ἀγρια τὸν Μάξ Ἀρλαν. Μουρμουρίζει :

— Ὅχι. Αὐτὸ δὲν θὰ γίνει ποτέ !..

Τραβάει ἀπ' τὴ ζώνη τοῦ Ταρζάν τὸ μαχαίρι. Κόβει τὰ γερά σχοινιά πού δένουν τὰ χέρια τκαὶ τὰ πόδια της. Τὴ στηλώνει ὀρθή.

Πιάνει ἀμέσως τὸ χτυπημένο χέρι της. Τὸ ἐξετάζει. Τὸ τραῦμα δὲν εἶναι σοβαρό.

Τέλος, τὴ βοηθαί νάνέβει στὸ τιμόνι τ' αὐτοκινήτου. Κλείνει τὴν πόρτα... Τῆς λέει ψυχρά :

— Πήγαινε στὸ καλὸ ξένη... Τὰ θεριά τῆς Ζούγκλας εἶναι πιὸ ἥμερα ἀπὸ σᾶς τοὺς πολιτισμένους Ἀνθρώπους !..

Τὰ μάτια τῆς πανώριας ἱταλίδας τὸν κυττάζουν παράξενα. Ἀπ' τίς ἄκρες τοὺς κυλοῦν ἀργὰ δυὸ θολὰ δάκρυα..

Ἀμέσως βάζει σὲ κίνηση τὴ

μηχανή. Τό μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο ξεκινάει. Παιρνει κατεύθυνση πρὸς τὸ Νοτιά. Σὲ λίγες στιγμὲς χάνεται στὸ βαθύ σκοτάδι τῆς προχωρημένης πιά νύχτας...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν στέκει βαρὺς. Συννεφιασμένος. Τρίζει τὰ δόντια του. Σφίγγει τὶς γροθιές του.

Ἐχει νοιώσει ἀφάνταστη προσβολή ἀπ' τὸ φέροισιμο τοῦ μελαψοῦ Γίγαντα.

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκει τὴν κατάλληλη στιγμή νὰ σπάσει «πλάξ». Στέκει μπροστά του. Τοῦ λέει μὲ εἰρωνική συμπόνοια :

— Πολὺ σὲ γουστάρω, ἀ-

δερφέ μου ! Ἀλλὰ ὁ Γκαουράκος ἔδωσε... ἀπολυτήιο στὴ νεάνις ! Κρίμας τὴ χαστούκαρα ποὺ κολάτσισες !

Ὁ Ἀμερικανὸς μανιάζει ἀκόμα πιότερο. Σηκώνει μ' ἀφάνταστη λύσσα τὸ πόδι του. Τοῦ δίνει τρομερὴ κλωτσιά !

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τινάζεται ψηλὰ σὰν μαύρη μπάλλα. Μόλις προφταίνει νὰ στριγγίσει :

— Γκώωωωωλ !

Καί χάνεται κι' αὐτὸς στὸ βαθύ σκοτάδι τῆς τραγικῆς νύχτας. Ὅλὲ !

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Διαβάστε ὅλοι τὸ

51

"Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΥ,,

Εἶναι ἓνα τεῦχος ποὺ θὰ σᾶς κάνει νὰ νοιώσετε τὶς πιὲ έντονες συγκινήσεις τῆς ζωῆς σας. Εἶναι ἓνα τεῦχος ποὺ θὰ σᾶς γοητεύσει. Θὰ σᾶς συναρπάσει. Θὰ σᾶς κάνει νὰ πείτε ἓνα μεγάλο μὖρᾶβο στὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ έχθροι :

‘Ο τρίτος τόμος «Γλαυκός—Ταρζάν» είναι έτοιμος. Περιέχει τὰ τεύχη από 24 - 36. ‘Η βιβλιο-οδεσία του είναι καλλιτεχνική. Το χρωματιστό εξώφυλλό του παριστάνει τις δυο αγαπημένες, απ’ τὰ ‘Ελληνόπουλα, ήρωίδες : Τὴν Ταταμπού και τὴν Τζέιν.

Παρακαλῶ τὰ παιδιὰ πούχαν στείλει τεύχη γιά βιβλιοδέτηση, νά περάσουν απ’ τὸ Γραφεῖο μου (‘Αγίου Μελετίου 93β) νά παραλάβουν έτοιμους τοὺς τόμους τους.

Σ’ ὅσους μένουν σ’ ‘Επαρχία, θά τοὺς στείλωμε ἐμεῖς.

‘Οσοι ἐπίσης θέλουν ν’ ἀποκτήσουν τὸν 3ο Τόμο, μποροῦν νά στείλουν δοχ. 22 000 (20 000 ὁ τόμος καὶ 2.000 ταχυδρομικά) καὶ θά τὸν λάβουν μὲ τὸ Ταχυδρομεῖο. ‘Οσοι μένουν κοντὰ μποροῦν νά τὸν ἀγοράζουν πρὸς 20 000 ἀπὸ τὰ πάρα πάνω Γραφεῖά μας. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νά γίνει καὶ γιὰ ὅλους τοὺς προηγούμενους τόμους.

***

‘Ηθρυλικὴ καὶ λαοπλάνα Τευχάρα τοῦ Ποκοπίκαρου. θά κυκλοφορήσει ἀμέσως μετὰ τὸ καινούριο μας τεύχος «Κ-Υ-Σ-Ρ-Σ»

‘Επίσης, λίγο ἀργότερα καὶ τὸ «ΔΕΚΑΤΡΙΑ», ἀστυνομικῶν καὶ κρημικῶν Περιπετειῶν. ‘Α ὅλ’ αὐτὰ ἐργάζομαι μέρα καὶ νύχτα.

Πάντως τὰ ‘Ελληνόπουλα νά εἶναι ἡσυχά. Θά τοὺς παρουσι-

άσω νέους ἡρώες καὶ ἐκπλήξεις πού εἶναι ἀδύνατο νά τις φανταστοῦν.

***

Εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς πάρα κάτω φίλους μου γιά τὰ ὁμορφα καὶ συγκινητικὰ γράμματά τους. Δυστυχῶς δὲν ἔχω τὸν καιρὸ νά τοὺς ἀπαντήσω μὲ ἰδιόχειρο γράμμα μου.

Κ. ‘Ιωαννίδην, Δ. ‘Αδαμόπουλον, Σ. Σαβαρήν, ‘Ι. ‘Αγγελίδην, ‘Ι. Πανουριάν, Κ. ‘Ανδρέον, Χ. Σωτηριάδην, Β. Παρτσάκη, Π. Παπαθεοδώρου (Σοῦ εὐχομαι μ’ ὅλη μου τὴν καρδιά, περαστικά) Σ. ‘Ηλιάδην

Π. Λεούσην (ἡ ἀγωνία σου γιὰ τὴν 14 Οκτωβρίου μὲ συγκινεῖ)
Σ. Σμυρνόπουλον, Α. Τσαρκα-
τζόγλου, Α. Σημεωνίδην (Γρά-
φεις ὅτι θὰ ἠθέλες νὰ ἦσουν
γιός μου, ἢ συγγενεῖς μου, γιὰ
νὰ κουράζεσαι μαζί μου. Σ' εὐ-
χαριστῶ μ' ἓνα δάκρυ πού νοιώ-
θω αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ θαμπώ-
νει τὰ μάτια μου) Κ. Μεταξῶν
(ἔλα μιά Κυριακή, παιδί μου.
Ἡ ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου εἶναι
πάρκοδος τῆς Πατησίων καὶ τῆς
Ἀχαρνών). Α. Καλαφάτην, Κ.
Μπούτλαν, Π. Τρίκαν, Γ. Καλ-
λῶρην (Στείλτε ὀνόματα καὶ
διευθύνσεις γιὰ τίς ταυτότητες)
Δ. Βαρυγιάννην, Β. Γκαλαῖτσην
Τούλαν Περίδου, Ἰ. Μαγαλιόν,
Ε. Βάκον, Ζ. Λύκο, Χ. Γιαν-
ναζόδημον (ἀπὸ Ἀγίου Μελετίου
93 β) Π. Μικρόν, Γ. Καρβέλαν,
Θ. Λαζάρου, Χ. Μπεγγήν, Α.
Πολυχρονιάδην, Σ. Παπαχρή-
στου, Χ. Οἰκονομόπουλον (Στεί-
λε διευθύνσεις γιὰ τίς ταυτότη-
τες) Ι. Μπουλοῦκον, Δ. Στα-
μπολὴν, Μ. Χατζηαποστολάκην,
Δ. Πετρόπουλον, Γ. Πάνον, Ι.
Οἰκονομιδην, Α. Παπαχρήστου,
Δ. Εὐσταθιάδην (Σοῦ ἐπέστρε-
ψα τὰ χρήματα καὶ τὰ ταχυδρο-
μικά). Δ. Δραβόπουλον, Β. Στά-
μου, Ε. Θανόπουλον καὶ Α. Ἀνα-
τολίτην (Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσα
καλὰ σας λόγια. Ἐλπίζω γρήγο-
ρα νὰ ἔλθω στὴν πόλιν σας,
ὅποτε θὰ γνωριστοῦμε) Κ. Τσα-
κανίκαν (στεῖλε Διευθύνσεις γιὰ
τίς ταυτότητες).
Δ. Ν. Παπαχρήστον, Χ. Μαργ-
καντάσην, Δ. Τσακανίκαν. (Εὐ-
χαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην πού μοῦ
δείχνετε καλὰ μου παιδιὰ. Εἴ-
ναι ἀδύνατον ὁμῶς νὰ φαντα-

οιεῖτε πόσο ἀπασχολημένος εἰ-
μαι. Πάντως θὰ κάνω ὅ,τι μπο-
ρῶ γιὰ νὰ σᾶς στείλω ἓνα γράμ-
μα μὲ τὸ χέρι μου). Α. Γεωρ-
γιάδην (εἶσαι ἓνας ἀπὸ τοὺς
πιο καλοὺς μου φίλους. Σ' εὐ-
χαριστῶ), Δ. Σταμαματίου, Α.
Γεωργίου, Δ. Σταμπολὴν, Ν.
Παναγόπουλον, Α. Λεκκόν, Α.
Γκαργκασούλιν. (Θὰ γράψω πό-
τε θὰ εἶναι ἑτοιμες οἱ χουσές
ταυτότητες). Ν. Μαστοράκην.
(Σ' εὐχαριστῶ μόλη μου τὴν
καρδιά γιὰ τὴν εὐγενικὰ χειρο-
νομία σου. Εἶσαι ἓνα ἀξιο Ἑλ-
ληνόπουλο). Α. Πετσίνην, Ν.
Μυλωνᾶν, Λουκᾶν Δράκον, Βι-
βὴν Κωτσοπούλου. (Ἀπάντητέ
μου ἂν ἔλσβες τὸ τεῦχος ἀρ.
47). Κ. Προβάνην, Χ. Μανρί-
δην, Ἑλλήν Φίντου, Μαίρην
Χαλοπούλου, Κικὴν Σεμορέλλη,
Ι. Πετρόζον, Α. Στάκον. Φ.
Γεώργιαν, Ζ. Λουκάτον, Ἑλπί-
δα Σταμέλου, Καίτην Ποπούλου,
Σούλαν Σταματάκον.

***

Τὰ ὀνόματα ὧσων στέλνουν
σωστὲς λύσεις στὸ αἰνίγμα τοῦ
τίτλου τοῦ νέου τεύχους μας,
θὰ τὰ δημοσιεύσω στὸ τεῦχος
ἀρ. 52.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγά-
πην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΦΘΑΝΕΙ Ο-

"Κ - Υ - Σ - Ρ - Σ"

θα κυκλοφορήσει στις

14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952

Ποτέ κανένας Έλληνας Συγγραφέας δεν έχει
παρουσιάσει μέχρι σήμερα

ΤΕΤΟΙΟ ΘΑΥΜΑ!

ΤΕΤΟΙΟ ΜΕΓΑΛΟΥΡΓΗΜΑ!

Δύο από τους καλύτερους Έλληνες ζωγράφους:
ο ΒΥΡΩΝ ΑΠΙΟΣΟΓΛΟΥ και ο ΜΕΝΤΗΣ ΜΠΟ-
ΣΤΑΤΖΟΓΛΟΥ εργάζονται μέρα και νύχτα για την
εικονογράφηση του

« Κ - Υ - Σ - Ρ - Υ »

“Ήδη είναι έτοιμοι κι’ εκτυπώνονται οι 14

ΝΕΟΙ ΗΡΩΕΣ

Τα Έλληνόπουλα θα τρίβουν τα μάτια τους άμα
τους αντικρύσουν!

ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952

Στό πρώτο τεύχος θα μάθετε και τη
ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΑΛΗΣΗ!

«Ο «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» λάμπει καὶ θὰ λάμπει πάντοτε σὰν **ΗΛΙΟΣ**. Όσα **ΔΥΣΗΝΑΡΙΑ** κι' ἂν ἀνάψουν γύρω του, κανένας δὲν θὰ τὰ προσέξει. Χαμένο πάει τὸ λαδάκι ποὺ καίνε . . . ».

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 80 Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ—Ἀναξαγόρα 20—ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὅσους ἀνήκουν σὲ Ὅμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

«Ο «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» στέκει καὶ θὰ στέκει πάντοτε περήφανος κι' ἀκλόνητος σὰν θεόρατος **ΒΡΑΧΟΣ**. Μὲ ὅσα **ΧΑΔΙΚΑΚΙΑ** κι' ἂν τὸν πετρεβολήσουνε, τίς θὰ δὲν θὰ πάθει . . . ».

Η ΜΕΓΙΣΤΑΔΑΚΛΗ ΜΑΜΖΕΛ ΧΟΥΧΟΥ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000